KOMMUNISTI

№ 2 Helmikuun 25 p:nä № 2

SISÄLTÖ:

1 9 3 4
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 2 (127) HELMIKUU 25 p. 1934

Eteenpäin Leninin-Stalinin lipun alla

HELMIKUUN 10 p:nä päätti työnsä puolueemme XVII edustajakokous, suuren kommunistisen armeijan parhaiden taistelijain kokous, voittaja-bolshevikkien kokous.

XVII puoluekokous oli merkitykseltään poikkeuksellinen kokous. Tov. Stalinin selostus keskuskomitean työstä, selostus, jonka puoluekokous päätti asettaa laiksi puolueelle, joka määritteli Neuvostoliiton kehityksen vastaiset tiet ja monessa suhteessa määrää maapallon kohtaloita, tov. Molotovin ja Kuibyishevin mainehikkaat alustukset toisesta viisivuotissuunnitelmasta, tov. Kaganovitshin alustus järjestämisen ja johtamisen uudesta tyypistä, sosialismin uusia tuotantovoimia vastaavasta työn uudesta tyylistä; tov. Manuilskin selostus vallankumouksellisen liikkeen kasvusta koko maailmassa; sisällökkäät ja paljon antavat keskustelut; työläisten, kollektivistien, insinöörien ja kommunististen veljespuolueiden tuliset tervehdykset; Moskovan proletariaatin puoluekokouksen kunniaksi toimeenpanema valtava mielenosoitus Punaisella torilla, sankarillisten stratosfäärin tutkijain hautajaiset, sotilasparaadi — koko tämä monivivahteinen kudelma tulee ja on jo tullut kymmenien miljoonain vallankumouksellisen taistelun lipuksi, lähteeksi, joka innostaa uusiin hyökkäyksiin eteenpäin.

XVII puoluekokous ottaa puolueemme ja kansainvälisen työväenliikkeen historiassa erikoisen paikan. Se oli täydellisen bolshevistisen yhtenäisyyden edustajakokous. Se oli kokous, joka ilmensi bolshevistisen puolueemme rivien ennennäkemättömän tiivistyneisyyden puolueensa historiallisesti tarkistetun, monilukuisia vihollisia vastaan käydyssä taistelussa karaistuneen johdon ympärille, ilmensi puolueen rivien tiivistyneisyyden Leninin nerokkaan seuraajan, kaikkien maiden työtätekevien suuren ja rakastetun johtajan, tov. Stalinin, ympärille. Tov. Stalin saattoi kieltäytyä loppulausunnosta, sillä toimintaselostuksen johdosta käydyssä keskustelussa oli käynyt ilmi puolueen johtajain täydellinen yhtenäisyys. Kokous ilmensi työtätekevän kansan yhtenäisyyden, työtätekevän kansan, joka on lyönyt murskaksi loiseläjä- ja riistäjäluokat. Tämän yhtenäisyyden saavuttaminen on käynyt mahdolliseksi nyt ja juuri nyt, sosialismin ratkaisevien voittojen, pääpiirteissään suoritetun kulakiston luokkana likvidoinnin ja kollektiivitalousjärjestelmän lopullisen vahvistumisen tuloksena.

Puolueemme on nyt voimakkaampi kuin milloinkaan. Sen voima on Marxin-Engelsin-Leninin-Stalinin vallankumouksellisessa teoriassa, leniniläisessä strategiassa ja taktiikassa, koetellussa johdossaan, leppymättömyydessään kaikkiin niihin nähden, jotka yrittävät laahata puolueeseen leniniläisvastaisia aatoksia. Sen voima on tiiviissä yhteydessä työläisten ja kollektivistien

miljoonaisiin joukkoihin, jotka ovat käytännössä varmistuneet puolueen linjan ehdottomasta oikeellisuudesta ja antavat sille rajattoman kannatuksensa.

XVII puoluekokous oli puolueemme historiassa ensimmäinen edustajakokous, jossa ei ollut oppositiota, ei ollut fraktioita eikä ryhmittymiä. Ei ollut sattuma, että kaikenlaisten leniniläisvastaisten ryhmien äskeiset johtajat, entiset trotskilaiset, oikeisto- ja "vasemmisto"-opposition entiset johtajat, ne, jotka sankarillisen taistelumme ratkaisevina vuosina "vetäytyivät kuormastoon" ja jarruttivat laajaa sosialistista hyökkäystämme, että he tulivat XVII puoluekokoukseen syyllisinä, kirosivat puoluevastaisen toimintansa ja vannoivat uskollisuuttaan puolueen päälinjalle ja valmeuttaan todistaa, uskollisuutensa käytännössä. Yhtenäisyys, jonka puolueen johto ja tov. Stalin ovat saavuttaneet sen vuoksi, että ovat käyneet tinkimätöntä vallankumouksellista taistelua Leninin lipun puhtauden puolesta, sosialismin voittoa yhdessä, erikseen otetussa maassa koskevan Leninin perusteesin puolesta, sosialistisen teollisuuden ja kollektiivitalousjärjestelmän puolesta — se yhtenäisyys pakoitti eilispäivän opposition johtajat tunnustamaan puoluekokoukselle syyllisyytensä, ilmoittamaan sille solidaarisuudestaan puolueen linjaan nähden ja pyytämään anteeksi parjauksiaan, joita he olivat syytäneet puoluetta ja sen johtoa vastaan.

Sosialismi on voittanut laajassa maassamme, joka käsittää kuudenneksen maapallon pinta-alasta. Tuo voitto on vienyt maamme maailman etumaisten teollisuusmaiden riveihin; se on tehnyt Neuvostoliitosta maailman kommunistisen vallankumouksen valloittamattoman linnoituksen, murtamattoman tuen, luonut kaikki välttämättömät ehdot sosialismin rakentamisen voitokasta päättämistä varten.

Leninin-Stalinin oppi sosialismin valmiiksi rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä maassa on tullut Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön käytännössä loistavasti oikeaksi todistetuksi. Nyt ei ole maailmassa sellaista voimaa, joka kykenisi kukistamaan ja tuhoamaan suuren sosialistisen Neuvostoliiton.

Neuvostomaa on luja ja voittamaton. Se on luja ja voittamaton siksi, että sillä on voimakas Punainen armeija, jonka päällikkö, tov. Klim Voroshilov raportteerasi XVII puoluekokoukselle historiallisessa paraadissa Punaisella torilla helmik. 9 p:nä: "Kaikkialle, missä vain meidän punaisia rykmenttejämme tarvittaneekin, ne tulevat ajoissa paikalleen ja torjuvat vihollisen kaikella voimallaan, voimakkaalla taistelutekniikallaan ,murtumattomalla tahdollaan ne puolustavat sosialismin asiaa kaikissa olosuhteissa."

Maamme on luja ja voittamaton siksi, että Punaisen armeijan rinnalla ovat joka hetki valmiit astumaan puolustamaan sosialistista maataan ja rauhallista työtään tehtaiden, kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen sosialististen työntekijäin lukemattomat taistelurivit. Se on luja ja voittamaton siksi, että Neuvostoliiton työväenluokka on koko maailman proletariaatin iskuprikaati, että "maailman proletariaatti on valmis edelleenkin tukemaan SSSR:n työväenluokkaa kaikkien voimiensa ja mahdollisuuksiensa mukaan" (Stalin).

Puolueen XVII edustajakokous oli voittajien edustajakokous. Mutta se oli bolshevististen voittajain kokous, väen, jota Lenin ja Stalin ovat opettaneet, että kaikkein vaarallisinta on pöyhkeily, kyvyttömyys nähdä kehityksen kaikkia puolia, sekä valoja että varjoja. XVII puoluekokous ei vain todennut sosialismin suuria voittoja. Se oli samalla myös bolshevistisen itsekrikiitin kokous. Se alisti ankaran kritiikin alaiseksi ne puutteet, epäkohdat ja repeämät, joita meillä vielä on sosialistisen raken-

nustyön eri aloilla. Niin tov. Stalinin toimintaselostuksessa kuin toista viisivuotissuunnitelmaa koskevissa tt. Molotovin ja Kuibyishevin alustuksissa ja päätöksessä niiden johdosta, niin organisatiokysymyksiä koskevassa tov. Kaganovitshin alustuksessa ja sen johdosta tehdyssä päätöksessä kuin kokouksen rikassisältöisissä keskusteluissakin — kaikessa perinpohjaisesti paljastettiin työssämme vielä esiintyvät monilukuiset puutteellisuudet ja osoitettiin konkreettiset keinot niiden pikaisesti poistamiseksi.

Tov. Stalin selostuksessaan karjanhoidon tilaa koskevalla esimerkillään osoitti, kuinka on pelottomasti paljastettava puutteet, jotta voitaisiin ne voittaa ja poistaa. Tov. Stalinin selostus antoi tässäkin suhteessa säveleen kokouksen työlle, joka kokonaisuudessaan kulki laajan bolshevistisen itsekritiikin merkeissä.

Tov. Voroshilov alisti ankaran, oikeudenmukaisen kritiikin alaiseksi kulkulaitos- ja maa-asiain kansankomissariaattien työn. Tov. Ordzhonikidze arvosteli huonosta työstä vieläpä niitäkin tehtaita ja tirehtöörejä, jotka määrällisesti täyttävät suunnitelman. Sotilastyöntekijät — kokouksen edustajat — puhuivat kokouksessa kulkulaitoksen huonosta tilasta, karjan- ja hevoshoidon puutteista, tuotteiden huonosta laadusta j.n.e.

Tärkein, jos yleistää sen, mikä alistettiin kritiikin alaiseksi, olikin juuri *huono laatu:* työn, johtamisen ja tuotteiden huono laatu. Kokous sanoi koko maalle, että tärkeintä on työn laadun parantaminen elämän kaikilla aloilla.

Toisen viisivuotissuunnitelman, jonka esittelivät alustuksissaan tt. Molotov ja Kuibyishev, toteuttamisen tärkeimpänä edellytyksenä on työn laadun jyrkkä parantaminen, niin että neuvostotuotteiden merkki tulisi esikuvaksi, että neuvostoväen työ olisi ensiluokkaista.

Tov. Kaganovitshin alustus organisatiokysymyksistä myöskin kokonaisuudessaan suuntautui työn ja johtamisen laadun parantamiseen. XVII puoluekokoukselle onkin luonteenomaista se, että organisatiokysymykset asetettiin sen työjärjestykseen erillisenä kohtana. Puolue-, taloudellisen ja valtiollisen työn organisatiomuotojen uudestijärjestäminen, keskitetyn puolue- ja neuvostokontrollin organisointi, maksimaalinen yksilöpäällikkyys, operatiivisuus ja toimeenpanon tarkastus — se kaikki vastaa vallankumouksemme kehityksen uutta kautta, maan tuotantovoimien kehityksen uutta astetta, maan puolustuksen voimistamisen tarpeita.

XVII puoluekokous oli maan puolustuksen lujittamisen edustajakokous. Sotilasparaadissa Punaisella torilla Moskovan varusväki osoitti edustajakokoukselle taistelukykyisyytensä. Mutta ei vain kaikkein kehittyneimmät ja teknillisesti täydellisimmät puolustusvälineet Punaisella armeijalla, vaan *myöskin* sosialistisen rakennustyön kaikkien alojen mallikelpoinen järjestäminen, suuren maamme kaikkien kolkkien täydelliseen kuntoon saattaminen — juuri se ratkaisee kysymyksen maan puolustuskykyisyyden lujittamisesta. Jokaisen puolue-, taloudellisen ja neuvostojärjestön, jokaisen tuotantolaitoksen, jokaisen kaukaisimmankin kyläneuvoston ja jokaisen kollektiivitalouden hallinnon työ esittää omaa rooliaan maan puolustuksen lujittamisessa. Sen kokous toi voimakkaasti julki.

“Tov. Stalin ei rajoittunut esityksensä selostuspuoleen, hän levitti eteemme työn jättiläisperspektiivit lähivuosina, tämän suuren ohjelmamme uuden sivun. Ja vieläkin enemmän, toverit, siinä ei ole vain kuvattu, esitetty tämän työn ohjelma, tov. Stalin sanoi meille, miten tämä ohjelma on toteutettava, miten on edelleen lujitettava ja lisättävä sosialistista rakennustyötämme.”

Nämä Leningradin alueen bolshevikkien johtajan, tov. Kirovin, puoluekokouksessa lausumat sanat korostavat niiden tehtävien ja niiden ohjeiden suurta historiallista merkitystä, jotka antoi meille XVII puoluekokous ja puolueen johtaja toimintaselostuksessaan.

Tehtävänämme on bolshevistisesti selittää, tehdä ymmärretyiksi ja realisoida ne määritelmät ja tehtävät, jotka esitti selostuksessaan tov. Stalin, päätökset toisesta viisivuotissuunnitelmasta ja organisatiokysymyksistä.

Puoluekokouksen päätösten toteuttamiseksi on edessä suuri uudestijärjestelytyö. Ja kaikkien on syytä heti painaa mieleensä *Pravdan* sanat, että sabotaasi, muodollinen toimialoittaisjaon poistamiseen suhtautuminen, loppumattomat istunnot, jaarittelut uudestijärjestelyn yhteydessä tullaan ankarasti tuomitsemaan, että niihin nähden tullaan menettelemään samoin kuin puolueemme keskuskomitea menetteli saboteeraajiin nähden Donbassilla hiiliteollisuutta koskevan päätöksen toteuttamisen yhteydessä. Itse uudestijärjestely on jo suoritettava uusilla metoodeilla, päättävästi, operatiivisesti, ilman volokiittaa ja byrokratismia.

Toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamisen ratkaisevina ehtoina ovat uuteen tekniikkaan perehtyminen, työn tuottavaisuuden kohottaminen, tuotantokustannusten alentaminen. Leningradin alueen ja Karjalan työläisten ja kollektivistien on oltava etumaisten riveissä taistelussa näiden ehtojen toteuttamisen puolesta. Heidän on näytettävä esimerkkejä korkealaatuisesta bolshevistisesta työstä kaikilla aloilla. Heidän on lujasti käytävä käsiksi hyvälaatuisten yhteisten kulutusesineiden tuotantoon, heidän on taattava kaikkien valtion tilausten ehdoton täyttäminen, heidän on ponnisteltava oman lujan polttoaineperustan luomiseksi. Heidän on taisteltava metsätyösuunnitelmien aikanaan ja kunnollisesti täyttämisen puolesta, huolellisen kevätkylvöihin valmistautumisen puolesta, korkean satoisuuden puolesta, bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta.

Rautatie- ja vesiliikenteen työn perusteellinen parantaminen, Lokakuun ja Muurmannin ratojen muuttaminen mallikelpoisiksi valtaradoiksi, oman voimakkaan elintarvetukipohjan luominen, neuvostokaupan kehittäminen — kaikki nämä XVII puoluekokouksen päätöksistä johtuvat tehtävät on asetettava etualalle työssämme.

Suuret ja valtavat on ne tehtävät, jotka bolshevistisen puolueen XVII edustajakokous asetti puolueelle ja koko maalle. Luokattoman sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentaminen, kapitalismin jätteiden hävittäminen ei vain taloudessa, vaan myöskin ihmisten tietoisuudessa, vaatii uusia valtavia ponnistuksia, vaatii proletariaatin diktatuurin elinten edelleen lujittamista, vaatii uutta voimain jännitystä taistelussa tiellämme olevia vaikeuksia vastaan, taisteluissa sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan, taisteluissa kaikenlaisia opportunisteja vastaan. Päättävä taistelu proletariaatille vihamielisten ideologioitten jätteitä ja erilaisia opportunismin uusinnoksia vastaan on eteenpäin kulkemisemme ehto. Ei ole heittäydyttävä rauhallisuuteen ja itsetyytyväisyyteen puolueen saavuttamain voittojen, sen saavuttaman yhtenäisyyden johdosta. On muistettava tov. Stalinin puoluekokouksessa lausumat varoittavat sanat: "Puolueen viholliset, kaikenlaiset opportunistit, kaikenlaiset kansallis-uklonistit on hajoitettu. Mutta niiden ideologian jätteet elävät vielä eräiden puoluejäsenten päässä ja usein antavat tietää itsestään. Puoluetta ei saa pitää jonakin ympäröivistä ihmisistä eroitettuna. Se elää ja taistelee ympäristönsä keskuudessa. Ei ole ihmeteltävää, että puolueeseen tunkeutuu usein ulkopuolelta epäterveitä mielialoja. Ja

maaperää tällaisille mielialoille epäilemättä maassamme on vaikkapa senvuoksi, että meillä yhä vieläkin on eräitä väestön välikerroksia niin kaupungeissa kuin maaseudullakin, jotka muodostavat ylläpitävän ympäristön tällaisille mielialoille."

Sentakia meille "on välttämätöntä edelleenkin noudattaa riveissämme, kommunistisen puolueen riveissä mitä suurinta, mitä syvintä puoluevalppautta ja rautaista bolshevistista kuria" (Kirov). Aatteellis-teoreettisen työn kohottaminen puolueessa korkealle tasolle tulee näissä oloissa erääksi tärkeimmäksi, ratkaisevaksi tehtäväksi.

Tov. Stalin, päättäessään selostuksensa puoluekokouksessa, puhui niistä velvollisuuksista, jotka Neuvostoliiton proletariaatin on täytettävä maailman proletariaattiin nähden. "Meidän on näytettävä työllämme oikeutetuksi kaikkien maiden proletaarien iskuprikaatin kunniallinen nimi. Se velvoittaa meidät siihen, että työskentelisimme paremmin, taistelisimme paremmin sosialismin lopullisen voiton puolesta maassamme, sosialismin voiton puolesta kaikissa maissa."

Työskenneltävä paremmin ja taisteltava paremmin — nämä Stalinin suuret yksinkertaiset sanat tulkoot taistelulauseiksi kaikille luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajille.

Toisen viisivuotissuunnitelman taistelulipun alla, Leninin-Stalinin lipun alla kulkevat eteenpäin rautaisen varmassa tahdissa bolshevikkien voittamattomat rivit, kulkevat kymmenet miljoonat työläiset ja kollektivistit uusiin suuriin ja mainehikkaisiin voittoihin, ollen ehdottoman varmoja historiallisen tiensä oikeellisuudesta ja lujasti päättäen viedä loppuun saakka asiansa, koko työtätekevän ihmiskunnan kapitalismin ikeestä vapauttamisen asian.

Vuoden 1934 kevätkylvökamppailu — taistelukykyisyytemme suuri tutkinto

Kommunistille kirjoittanut

K. LEPOLA

ÄSKEN työnsä päättäneen XVII puoluekokouksen päätöksien bolshevistinen toteuttaminen on nyt se suurin asia, se keskeisin kysymys, johon puoluejäsenten ohella maamme kaikkien työläisten, kollektivistien ja myöskin rehellisten työtätekevien yksilötalonpoikien huomio on kiinnitettävä. Niin hyvin kaupungeissa kuin maaseudullakin on mobilisoitava kaikki voimat päättävään ja peräänantamattomaan taisteluun puoluekokouksen päätöksien toteuttamiseksi. Historiallinen puoluekokouksemme osoitti meille vakavat, todellista bolshevistista työtä ja taistelua vaativat tehtävät. Puoluekokouksen päätökset ja ennenkaikkea johtajamme, tov. Stalinin, XVII puoluekokouksessa esittämä toimintaselostus ovat bolshevistisena ohjelmanamme.

Tätä ei saa unohtaa myöskään siinä suuressa joukkotaistelussa, jota käymme toisen viisivuotiskauden toisen vuoden kevätkylvöjen toteuttamiseksi. Tämä kevätkylvökausi on historiallisesti tärkeä ja suurimerkityksellinen taisteluvaihe. Se on meille suuri voimain koetus, puoluekokouksen ja johtajamme tov. Stalinin osoittamien tehtävien toteuttamisen suuri tutkinto. Erikoisesti se on sitä Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan työtätekeville, jotka

tekevät työtään lahtarimaan raja-alueella, lahtarimaan, missä työtätekevät ovat «tutkinnolla» viidennen nälkätalven kourissa ja missä porvaristo tehostaa sota- ja rosvopuuhiaan — erikoisesti hioen rosvokynsiään meidän sosialistista maatamme vastaan. Leningradin alueen työtätekevien tulee nykyisessä kevätkylvökamppailussa ollessaankin nähdä rajantakaisten toverien suuri hätä ja nälkä ja kapitalistien rosvonnälkä. Määrätietoiseksi taistelu alueemme tuottavaksi alueeksi muodostamisen puolesta! Tulee taistella täyskollektivisoinnin puolesta. Ja edelleen on meillä, kuten koko maallamme, edessämme suuri tehtävä: kollektiivitalouksien muodostaminen bolshevistisiksi ja kollektivistien kohottaminen varakkaaseen, kulttuuriseen elämään. Ja vieläkin enemmän: kysymyksessä on «tehdä kaikki työläiset varakkaiksi, — ihmisiksi, jotka elävät varakasta ja täysin kulttuurista elämää.» (Stalin.)

On selvää, että näitä puolueen osoittamia suuria tehtäviä emme voi emmekä saa hetkeksikään unohtaa kevätkylvökamppailussamme. Päinvastoin: kevätkylvökamppailu oikein toteutettuna on taistelua näiden tehtävien toteuttamiseksi. Jokaista tehtävää suorittaessamme, pieneltä ja usein ehkä vähäpätöiseltäkin näyttävää paikallista, yleiseen taistelusuunnitelmaamme kiinteästi liittyvää tehtävää suorittaessamme tulee meillä aina olla edessämme kirkkaina ja selvinä työohjeina ne taistelutunnukset, jotka puolueemme on tämän hetken käytännöllisen työmme perustunnuksiksi asettanut.

Kevätkylvökamppailu on muodostettava voittajain suureksi tutkinnoksi. Meidän on suoriuduttava siitä kaikinpuolin voittoisasti ja suurin tuloksin. Ja me suoriudumme, jos oikein työskentelemme ja opportunistisuuden hävitämme. Tämä vaatii itsekritiikin elävöittämistä ja toimeenpanon tarkastuksen tehostamista. Tulee mitä säälimättömimmin iskeä heikkouksia, tulee hävittää kaikki saamattomuus, paikallaan polkeminen ja nahjustelu. Iskuruus ja sosialistinen kilpailu käytännölliselle kunniasijalle! Taistelu laadun puolesta korkealle! Tulee kyetä järjestämään satoisuuden kohottamista edistävien kaikkien tehtävien suoritus niin, että kevätkylvöihin valmistautuminen suoritetaan todella korkealaatuisesti. Jo talven aikana on satoisuuden kohottamisen perustakeet turvattava.

Leningradin alueen suomenkielisissä piireissä olemme vuodesta toiseen tehneet erään havainnon: vanhoihin «kyllähän-sitä-kerkiää»-tottumuksiin piintyneisyys kiusaa toimitsijajoukkojakin siinä määrin, että ihan väenväkisinkin pyritään viivyttelemään ja vitkuttelemaan kylvövalmistustehtävien suoritusta, koetetaan löytää senkinseitsemät verukkeet vätysmäiselle, opportunistiselle hidastelulle. Eikä suinkaan tämä nahjustelu ole vain pelkkä, tavallisesti takapajuisiksi sanottuja joukkoja vaivaava vitsaus, vaan monia paikallisia puoluejärjestöjä myöten näemme tällaista «onhansitä-vielä-aikaa»-nahjustelua aivan runsaasti. Vieläpä monien piirien johtavat elimetkin ja erikoisesti maaosastot, joiden ensi kädessä tulisi mitä lujaotteisemmin suorittaa kylvövalmistusten organisatoorista työtä, joiden tulisi taistella sen puolesta, että jokainen tehtävä suoritetaan ajallaan ja laadultaan hyvin, osoittavat byrokraattista kankeutta. Ne eivät kohota taisteluaan riittävän korkealle poliittiselle tasolle eivätkä toteuta kaikkein tärkeintä: sosialistista työhön suhtautumista ja sellaista työn organisatoorista, operatiivista johtamista, että se takaisi alusta loppuun saakka kylvöryntäyksemme koko koneiston täsmällisen, tarkan ja lujaotteisen toiminnan, bolshevistisen toiminnan.

Tällaisia heikkouksia työssämme on ollut ja yhä on. Pahinta lajia opportunistisuutta on myös se, että kaiken nahjustelun ohella pyritään tinkimään asetettujen tehtävien suorittamisessa niin hyvin työn laatuun ja määrään kuin määräaikoihinkin nähden. Tätä ei saa tämän kevään kylvötaistelutehtävissä sietää. Nopeasti on muodostettava mitä tehokkain tarkastus päätöksien ja tehtävien toteuttamiseksi. Nyt edessäolevan kevään kylvöihin on ajoissa valmistauduttava niin, ettei varsinaisen kylvökauden tullen ainoatakaan työpäivää pääse hukkaan kulumaan. Heti silloin, kun sääsuhteet sallivat kylvöpelloille lähtemisen, on sinne käytävä järjestynein prikaatein ja täysissä varustuksissa. Edellisinä vuosina on osa kollektiivitalouksistakin havahtuen hätkähtänyt vasta silloin, kun etumaiset naapurit jo astuvat täysissä varustuksissa pelloille. Vasta silloin ryhtyvät nuo jälessälaahustajat tarkastelemaan peltotyövälineiden lopullista kuntoisuutta, vasta silloin ryhdytään korjailemaan värkkejä ja valjaita, antamaan hevosille vahvempaa ruokaa jne. Ovatpa eräät taloudet siirtäneet jopa lannanajonkin noihin keväisiin kyntö- ja kylvöpäiviin, päiviin, jolloin kaikki huomio olisi kiinnitettävä jo peltojen kyntämiseen, muokkaamiseen ja kylvämiseen. Tällä tavalla talviajan valmistustyöt lyödään laimin ja sitten keväällä kulutetaan varhaiskylvöjen parhaimmat päivät turhaan, sellaisiin tehtäviin, jotka tulisi suorittaa jo talvella.

Tällaista ei nyt saa sietää. Nyt on hälyytettävä kaikki nahjustelijatkin ajoissa liikkeelle. On päästävä siihen, että kaikki kollektiivitaloudet loppuun saakka järjestettyine prikaateineen, selvine työsuunnitelmineen, korjattuine koneineen ovat ensimmäisen kylvöpäivän tullen täysissä varustuksissa kylvöpelloilla. Tämän saavuttamiseksi tulee järjestää päätöksien toteuttamisen tarkastus, suunnitelmien toteuttamisen tarkastus eläväksi ja voimakkaaksi. On tarkastettava ihmisten sijoittelu eri tehtäviin ja ensi kädessä on tarkastettava työn suorituksen laatu eikä suinkaan vain suunnitelmain muodollista täyttämistä.

Puoluekokouksen organisatiopäätöksissä ja puolueemme johtajan tov. Stalinin selostuksessa on selvästi asetettu ne organisatoorisen johtamisen kysymykset, jota ei saa nyt kevätkylvöjen yhteydessäkään unohtaa. Tov. Stalin selitti XVII puoluekokouksessa historiallisessa selostuksessaan toimeenpanon tarkastamisen oikeaa järjestämistä mm. seuraavasti:

“Toimeenpanon tarkastamisen oikealla järjestämisellä on ratkaiseva merkitys taistelussa byrokraattimaisuutta ja kansliamaisuutta vastaan. Toteutetaanko johtavien järjestöjen päätökset tai panevatko byrokraatit ja kansliassa istujat ne veran alle? Toteutetaanko niitä oikein tai vääristelläänkö? Työskenteleekö koneisto tunnollisesti ja bolshevistisesti, tai pyöriikö se tyhjiltään, — kaikesta tästä voidaan saada selvä aikanaan vain hyvin järjestetyn toimeenpanon tarkastuksen tuloksena. Hyvin asetettu toimeenpanon tarkastaminen on se valonheittäjä, joka auttaa valaisemaan koneiston työn tilaa minä aikana hyvänsä ja vetää päivänvaloon byrokraatit ja kansliassa istujat. Voidaan varmuudella sanoa, että yhdeksän kymmenesosaa meidän aukoistamme ja repeämistämme on selitettävissä oikein järjestetyn toimeenpanon tarkastuksen puuttumisella. Ei voi olla epäilystä siitä, että tällaisen toimeenpanon tarkastuksen vallitessa aukot ja repeämät olisivat varmasti vältetyt.

Mutta että toimeenpanon tarkastus saavuttaisi päämääränsä, on välttämätöntä vähintään kaksi ehtoa: ensiksi — että toimeenpanon tarkastus olisi järjestelmällistä eikä aika ajottaista, toiseksi — että toimeenpanon tarkastuksen johdossa puolue- ja neuvosto- sekä talousjärjestöjen kaikissa renkaissa ei olisi toisen asteen henkilöitä, vaan riittävän auktoriteettisia henkilöitä, — itse järjestöjen johtajia.”

Nämä organisatooriset toimintaperiaatteet, jotka johtajamme puoluekokousselostuksessaan esittää, eivät ole vain puolueemme ylimpiä elimiä ja «suuria tehtäviä» varten, mutta ne ovat sellaisia, joihin on kiinnitettävä huomiota kaikilla paikkakunnilla — «pienissäkin» tehtävissä. Ja erikoi-

sesti tämä on otettava huomioon kevätkylvövalmeuden tarkastamisessa. Kaikissa kylissä, kaikissa kollektiivitalouksissa tulee kiinnittää vakavaa huomiota siihen, mitä jo tähän mennessä on kylvövalmeuden takaamiseksi tehty ja missä meillä vielä on repeämiä. Neuvostoliiton TpKK:n vuoden vaihteessa julkaisemassa, v. 1934 kevätkylvökamppailua koskevassa päätöksessä sanotaan:

"Neuvostoliiton TpKK kääntyy kaikkien kollektivistien, kaikkien traktoristien, traktoriprikaatien, agronoomien, maatalousinsinöörien ja teknikkojen puoleen kehoituksella taata henkilökohtaisella tunnollisella työllä kylvöjen järjestyneesti suorittamisen, noudattaa ankarasti työkuria, liittyä peltojen iskurien riveihin ja ottaa täten uusi askel satoisuuden kohottamisen, työläisten ja talonpoikien johtajan tov. Stalinin antaman tunnuksen — tehtävä kaikki kollektiivitaloudet bolshevistisiksi ja kaikki kollektivistit varakkaiksi — toteuttamisen tiellä."

Tässä kutsutaan bolshevistiseen työhön ja taisteluun kevätkylvöjen puolesta. Millä tavalla tähän kutsuun ovat vastanneet Leningradin alueen suomenkielisten kollektivistien, traktoristien, agronoomien ym. kevätkylvörintaman iskurijoukkojen edustajat? Onko saatu kylvövalmeus ja satoisuuden kohottaminen taatuksi? Siellä täällä on kylvövalmeuden takaamiseksi suoritettu jo paljonkin, mutta hyvin paljon ja moniaalla on myöskin jälellejääneisyyttä. Ei ole kaikkialla edes siemenetkään varattu, vaikka niiden toinen suunnitelmanmukainen itäväisyyskoekin on jo pian tehtävä. Koneiden kunnostaminen on keskeneräisenä. Uusia tarpeellisia työvälineitä ei ole hankittu. Taistelu prikaatien järjestämiseksi on heikkoa. Ei ole tarkastettu agroopiskelun suorittamista. Ei ole selvitetty hankintakysymystä riittävästi joukoille. Ei ole vedetty kokeneempia, parhaimpia ja uskollisimpia kollektiivitalouksien kollektivistivanhuksia kylvövalmistuksien ja kylvöjen suorittamisen laaduntarkastajain, yhteiskunnallisen kontrollin toteuttajain eturiviin. Nämä ovat eräiden tovereiden mielestä «pieniä» asioita. Mutta tosiasia on kuitenkin se, että kokeneemmilta kollektivistivanhuksilta, käytännössä karaistuneilta peltotöiden mestareilta on opittava, opittava esim. nyt talvitöiden laadun kohottamisessa paljon enemmän kuin mitä on tähän saakka tapahtunut.

Neuvostoliiton TpKK:n päätöksessä mainitaan sellaisia kylvövalmeuden talvitehtäviä, joihin erikoisesti nyt on huomio kiinnitettävä, mm. seuraavat:

"Velvoitetaan Neuvostoliiton maa-as.kk, neuvostotilojen kk, liittotasavaltojen kansankomissaarien neuvostot, alue- ja piirikuntien toimeenpanevat komiteat tekemään taatuksi kevätkylvöjen sellaisen valmistelun, joka tekee mahdolliseksi ryhtyä peltotöihin yhtään päivää menettämättä. Tätä varten on talven aikana suoritettava seuraavat toimenpiteet:

täydellisesti lajiteltava ja puhdistettava siemenet;

korjattava ja tarkastettava koetyössä kaikki kyntö- ja kylvökoneet, valjaat ja kärryt;

valmistettava yöpymispaikat kylästä kaukana oleville pelloille;

laadittava ajoissa kylvösuunnitelma jokaista kollektiivitaloutta ja neuvostotilaa varten;

järjestettävä talven aikana hevosten ruokinta ja hoito siten, että hevonen olisi peltotöiden ensipäivästä alkaen täysissä voimissa;

määriteltävä jokaisen prikaatin henkilökokoonpano, että ehkäistäisiin prikaatien hajaantuminen ja prikatiirien vaihtuminen ja suoritettava loppuun v. 1934 peltokaistaleiden kiinnittäminen prikaateille;

vahvistettava jokaisella alueella työn mallinormit ja työn mallihinnoittelut silmälläpitäen sitä, että kiinteät työnormit ja työhinnoittelut laatisi kollektiivitalouden hallinto KTA:n vahvistuksella.

Velvoitetaan paikalliset TPK:t ja kyläneuvostot kiinnittämään huomion yksilötalonpoikien edessä kevätkylvöjen aikana olevien tehtävien täyttämiseen, osoittamaan heille kevätkylvöjen suorituksessa kaikkea mahdollista avustusta, että yksilötalonpojille määrätyn kylvösuunnitelman täyttäminen tulisi taatuksi."

Nämä tehtävät oikein toteutettuina ovat korkean laadun, korkean sadon takeina. Ja oikean avustussuhteen toteuttamisella yksilötalonpoikiin nähden on erikoisen suuri merkitys.

Heitä on autettava. Heille on selvitettävä kollektivisoinnin edut. On muistettava, että jo tämän vuoden aikana esim. Leningradin alueella saatetaan täyskollektivisointi loppuun. Se vaatii laajaa selvitystyötä, bolshevistista joukkotyötä. Ja eräs parhaimpia keinoja on se, että todella voimakkaasti avustetaan yksityistalonpoikia kylvösuunnitelmiensa täyttämisessä.

Talvikautena suoritettavat kylvöihin valmistaumistehtävät ovat vakavia tehtäviä. Niihin ei voida kiinnittää liian suurta huomiota. Ei riitä se, että esim. järjestetään peltotyöym. prikaatit ja toimitaan niin, että ehkäistään prikaatien rikkoutuminen ja prikatiirien vaihtuminen. Se on tehtävä, mutta samalla tulee valmistaa ja ohjata prikaatit tehtäviinsä. Niitä tulee valmentaa ei vain organisatoorisesti, vaan tietopuolisestikin. Eräänä sellaisena valmennuskeinona on niiden agroteknillinen valmentaminen.

NKP(b):n Leningradin aluekomitean toimesta lähetettiin vuoden 1934 kevätkylvöjä varten jo viime syksynä kaikkien puoluepiirikomiteain sihteereille ja kone-traktoriasemien politosastojen päälliköille kiinteät ohjeet agroteknillisen opiskelun voimistamisesta maaseutupiireissä. Tämä agroteknillinen opiskelu osoitettiin aluekomitean taholta erääksi tärkeäksi renkaaksi vuoden 1934 kevätkylvöissä. Opiskelupiirit on komplektoitava ja agro-opiskelu järjestettävä vakinaisten tuotannollisten prikaatien pohjalla. Opiskelun rungoksi on asetettava kollektiivitalouden tuotantofinanssisuunnitelmien käsittely sekä eri prikaateille kuuluvat tuotannolliset tehtävät. Piirikomiteat, piirien toimeenpanevat komiteat ja kone-traktoriasemien politosastot velvoitettiin takaamaan talvikauden agroteknilliselle opiskelulle yhtämittaisen johdon. Tämä kysymys asetettiin talvikauden tärkeimpien talous-poliittisten tehtävien tasolle ja korostettiin, että tällä alalla on ehdottomasti päästävä vakaviin tuloksiin.

Näin aluekomitean ohjeissa. Mutta kuinka on paikkakunnilla? Käytännöllinen kokemus osoittaa, että eri piireissä ja paikkakunnilla on havaittavissa erittäin voimakas pyrkimys erikoisesti juuri tällaisten kylvövalmennustehtävien aliarvioimiseen. Tällainen «kamarakyntö» ja «syvämuokkaus» on monien mielestä outoa. On kuitenkin aivan välttämätöntä, että samalla, kun taistellaan kaikkien kevätkylvövalmeuteen kuuluvien käytännöllisten siemen- ja lannoitustehtävien toteuttamiseksi, erikoisesti voimistutetaan taistelua myöskin agroteknillisen opiskelun alalla. Agrotiedot on omaksuttava, etumaiseen tekniikkaan perehdyttävä. Ei riitä siis se, että järjestetään joukot prikaateihin, ne tulee myös valmentaa ja terästää sellaisiksi, ne tulee agroteknillisesti ja poliittisesti niin aseistaa, että toisen viisivuotiskauden toisen kevään kevätkylvöjen suuri bolshevistinen tutkinto tulee laadultaan hyvin toteutetuksi. Voittojemme varmana takeena ovat hyvät kaaderit.

NKP(b):n Leningradin alue- ja kaupunkikomiteain joulukuun täysi-istunnossa esitettiin konkreettisesti ne kevätkylvöihin valmistautumisen tehtävät, joihin erikoisesti maaseutukommunistien on mitä voimakkain huomio kiinnitettävä. Joulukuun täysiistunnon päätöslauselma on edelleen kevätkylvöihin nähden pidettävä koko alueen maaseutukommunistien taisteluohjelmana. Mutta taistelussa sen toteuttamiseksi on oikein sovellutettava niitä historiallisia ohjeita ja opetuksia, mitä äsken päättynyt XVII puoluekokous kaikelle työllemme asetti. On muistettava se ja ennenkaikkea juuri se, että nyt on tärkeintä toimia. Ei uusia päätöksiä, vaan entisten täyttäminen. Ei saa tinkiä missään sellaisessa tehtävässä, joka vähänkin vaikuttaa sa-

toisuuden kohottamiseen. On täytettävä suunnitelmat. Työn laatu korkealle! Korkeampi sato! Taistelu rikkaruohoja vastaan tehokkaaksi! Korkean sadon ja korkean laadun puolesta! Tällaisten tehtävien suorittaminen on nyt tärkeintä. Mutta ne on hyvin suoritettava. Siinä mielessä nyt työhön.

NKP(b):n aluekomitean joulukuun täysi-istunnon päätöksen perusteluissa mm. sanotaan:

"Alleviivaten, että v. 1934 kevätkylvöjen menestyksellinen suorittaminen ajoissa ja lyhyessä määräajassa tulee kokonaan riippumaan oikeissa ajoin ja menestyksellisesti niihin valmistautumisesta, NKP(b):n aluekomitean täysi-istunto velvoittaa kaikkia puolue-, neuvosto- ja talousjärjestöjä rinnan pellavan hankintasuunnitelmien ja metsänhakkuu- ja ajosuunnitelmien täyttämisen kanssa viipymättä kehittämään kylvöihin valmistautumista ja päättämään kaikki valmistelutyöt talven kuluessa, olemaan missään tapauksessa sietämättä niiden viivyttelemistä peltotöiden alkamiseen asti ja täten saavuttamaan ratkaisevia tuloksia Leningradin alueen muuttamisessa kuluttavasta alueesta tuottavaksi."

Kuten näkyy, niin tässäkin erikoisesti kiinnitetään huomiota kevätkylvövalmeuden talvitehtäviin. Päätös konkreettisesti merkitsee mm. seuraavat talvityöt:

"1. Merkiten talousrakennusten epätyydyttävän tilan (riihet, saraimet, viljavarastot jne) useissa kollektiivitalouksissa, velvoitetaan piirien Tpk:t ja KTA:ain johtajat viimeistään v. 1934 tammikuun 1 päivään mennessä laatimaan jokaiselle kollektiivitaloudelle näiden rakennusten korjaussuunnitelmat ja uudet rakentamissuunnitelmat (karjanavetat, hevostallit, uudet katokset jne.) siten, että viipymättä päästäisiin alkamaan näiden rakennuksien korjaukset ja rakennustyöt. Talousrakennusten korjaustyöt on päätettävä ennen peltotöiden alkamista.

2. Velvoitetaan piirien Tpk:t viimeistään tammikuun 1 päivään mennessä luovuttamaan kollektiivitalouksille metsäpalstat rakennusaineita varten ja järjestämään rakennusaineiden hakkuun ja ajon kollektiivitalouksissa.

3. Velvoitetaan piirien Tpk:t tammikuun 1 päivään mennessä suorittamaan tieosien kiinnittämisen kollektiivitalouksille ja kylille ja säätämään niille vastuun annettujen tieosien ja siltojen kunnostamisesta. Suorittamaan talven kuluessa rakennusaineiden paikalle ajon teiden korjausta varten (hiekka, sora, kivet), ja suorittamaan talven ajalla siltojen korjauksen.

4. Täysi-istunto velvoittaa NKP(b):n piirikomiteat, piirien Tpk:t ja KTA:ain johtajat talven kuluessa kehittämään kollektiivitalouksissa aputuotantoalojen ja kotiteollisuuden harjoittamista (rakennusaineiden tuottaminen, huopasaappaiden, rattaanpyörien, rattaiden, korien, yksinkertaisten huonekalujen, valjaiden ym. valmistus)."

Nyt on syytä tarkastaa, onko nämä talvityöt tehty. Onko tehty rattaita, valjaita ym? Ja miten ne on tehty? Ne vaikuttavat kevätkylvöihinkin. Mutta sen lisäksi samassa päätöksessä on osoitettu joukko kevätkylvötehtäviä, joista seuraavassa lyhyt maininta.

Satoisuuden kohottamistoimenpiteinä esitetään mm. seuraavaa:

On julkaistava neuvostotiloille, kollektiivitalouksille ja yksityistalouksille pakolliset agronoomiset säännöt kevätkylvöihin valmistautumisesta ja kylvöjen suorittamisesta. On määriteltävä rinnan kylvösuunnitelmien säätämisen kanssa pakolliset agronoomiset toimenpiteet sovelluttamalla ne kunkin kollektiivitalouden ja kylän paikallisiin oloihin. On tyydytettävä mineraalilannotteilla ensi tilassa vehnän, vihannesten ja pellavan kylvöt. On saatettava lannotteet piireihin viimeistään maaliskuun 15 päivään mennessä ja täydellisesti suunnitelman edellyttämissä määrissä. Kaikki kollektiivitalouksiin, KTA:ille kuin myöskin asemille saapuneet mineraalilannotteet on ehdottomasti säilytettävä huoneistoissa ja piirien Tpk:n ja KTA:n johtajien on kontrolloitava tämän päätöksen täytäntöönpanoa.

Vahvistetaan alueen Toimeenpanevan komitean piireittäin säätämä suunnitelma tuhkan keräyksestä. Velvoitetaan alueen tehdaslaitosten johtajat järjestämään tehtaillaan tuhkan keräyksen puu- ja turvepolttoaineesta. Tuhkaa tarvitsevat neuvostotilat, kollektiivitaloudet ja kylät on kiinnitettävä piirien tehdaslaitoksiin, laadittava niille kiinteät kalenterimääräajat tuhkan poiskuljettamisesta; va-

rotetaan kaikkia piirikomiteoita, toimeenpanevia komiteoita, neuvostotiloja ja kollektiivitalouksia, että on välttämätöntä kiinnittää erikoista huomiota karjalannan säilyttämiseen ja sen mahdollisimman suureen hyväksikäyttämiseen peltojen lannotteena, koska myöskin v. 1934 Leningradin alueella tulee vallitsemaan erikoinen puute typpilannotteista. Säädetään piireille ja kollektiivitalouksille suunnitelmat karjalannan talviajosta kevätkylvöjä varten. On suoritettava sen pelloille ajo jo rekikelin aikana, antaen samalla tarkat agroteknilliset ohjeet karjalannan pellolla säilyttämisestä. On laadittava tarkat kalenterisuunnitelmat töille vuoroviljelyksen käytäntöönottamisesta, suorittamalla laskut luonnossa ennen kevättöiden alkamista kollektiivitalouksissa niiden piirien ja kyläneuvostojen alueella, missä on täyskollektivisointi päätetty, kollektiivitalouksissa, joissa on lopullisesti määritelty maan käytön rajat, ja kollektiivitalouksissa, jotka ovat saaneet tehtävän vihannesten ja perunain tuottamisessa Leningradia varten. Vuoroviljelystä käytäntöön sovelluttaessa on taattava viisivuotiskauden uudismaiden muokkaustehtävien, vehnänkylvön suunnitelmallisten tehtävien, kaikkien jyväviljojen, pellavan ja vihannesten suunnitelmallisten kylvötehtävien täydellinen sijoittaminen.

Tässä on vain eräitä satoisuuden kohottamistehtäviä. Siemenistä, niiden säilytyksestä ja lajittelusta, kaluston kunnostamisesta, lannan ajosta ym. on osoitettu erikseen joukko konkreettisia tehtäviä. Ja kaluston kuntoisuuden tarkastuksesta sanotaan:

"Alueen Maahallinto ja piirien Tpk:t velvoitetaan suorittamaan maaliskuussa kaikilla KTA:lla, neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa koneiden ja kaiken maatalouskaluston kevätkylvöihin valmeuden tarkastuksen."

Tämä tarkastus tulee muodostaa tehokkaaksi. Samoin muutkin kylvövalmennustarkastukset. Kuten tunnettua on koko helmikuu hevosten kuntoisuuden tarkastuskuukausi. Mutta se ei suinkaan merkitse sitä, että maaliskuulla olisi vähemmän huolellisesti hevosiin suhtauduttava. Ei! Päinvastoin: jatkuva, valpas huolenpito hevosista! Puoluekokouskin eri yhteyksissä korosti hevosen suurta merkitystä. Taistelu terveen ja työkuntoisen hevosen puolesta on eräs jatkuvia iskutehtäviämme nyt kylvövalmistuskautena ja edelleen.

Tällaisia ovat kylvöihin valmistautumisen talvikausitehtävät. Useiden näistä tehtävistä pitäisi olla jo suoritettu. Mutta monin paikoin ovat vielä nytkin eräät keskitalven tehtävistä täyttämättä. Sitä voimakkaammin on kylvövalmeuden puolesta iskettävä. Kaikissa puoluejärjestöissä, nuorisoliittojärjestöissä, piirien johtoelimissä, kyläneuvostoissa ja koko maaseutuaktiivin keskuudessa on mitä voimakkaimmin taisteltava kaikkien kevätkylvöjen voitokkaaseen suoritukseen ratkaisevasti vaikuttavien talvitöiden toteuttamisen puolesta.

Emme saa pysähtyä yksinomaan kylvötöiden välitöntä valmistamista koskeviin kysymyksiin. Toisen viisivuotissuunnitelman perustehtävistä johtuu, että nykyisellä kevätkylvökamppailulla on mitä suurin kulttuuris-poliittinen merkitys. Kylvökamppailu ei ole meille ainoastaan taloudellisen taistelukunnon ja tällä alalla ilmenevän järjestelykykyisyyden suuri tutkinto, vaan se on samalla myöskin tutkinto poliittisen ja kulttuurisen joukkotyön voimistamiseksi. Edellä puhuimme jo agroteknillisestä opiskelusta. NKP(b):n Leningradin aluekomitean joulukuun täysi-istunto asetti joukon kylvökamppailuumme liittyviä kulttuuritehtäviä. Niiden toteuttamisen puolesta on edelleen voimakkaasti taisteltava.

Tällaisia tehtäviä ovat lukutupain muuttaminen poliittisen valistustyön todellisiksi keskuksiksi kollektiivitalouksissa ja maakylillä. Jokaiseen kollektiivitalouteen punanurkka tai lukutupa! Sen tehtävän asetti täysi-

istunto. Ja samalla se velvoitti lukutupien ja punanurkkien johtoon asettamaan kulttuurisesti ja poliittisesti lukutaitoisia puolueen jäseniä ja nuorisoliittolaisia. Mutta kysymyksessä ei ole vain lukutuvat ja punanurkat. Kysymyksessä on laaja, kaikkien kulttuuritoiminta-, taide- ym. järjestöjen mobilisoitumista vaativa taistelu kollektivistien kulttuuristen ja poliittisten tarpeiden tyydyttämiseksi. Lukutuvat on varustettava kulttuurivälineillä, orkestereilla, radioilla, kirjastoilla, lehdillä, tammi- ym peleillä jne. Taistelu laadun puolesta on tässäkin tärkeintä. Tämän lisäksi on kysymyksessä lehdistön vahvistaminen piirilehdistöstä ja poliittisten osastojen lehdistä lähtien laajaan seinälehtiverkostoon asti. On kysymyksessä radioverkoston laajentaminen ja uusien radiosolmujen järjestäminen. Teatterit, kinot ja muut taiteellisen ohjelman suorittajat kollektivistien kulttuurista ja poliittista tarvetta palvelemaan! On kehitettävä paikallista taiteellista itsetoimintaa, järjestettävä uusia kulttuurisia teetupia. Kaikkea tätä on toteutettava erikoisella ponnella nyt kevätkylvöihin valmistuttaessa.

Aluekomitean joulukuun täysi-istunto kiinnitti myös erittäin laajan huomion kunniapäällikkyystoiminnan laajentamiseen ja voimistamiseen. Suomenkielisten kaupunki- ja maaseutujärjestöjen välisiä suhteita silmälläpitäen on meidän nimenomaan tässä kysymyksessä saatava aikaan täydellinen käänne. Kaupungin kunniapäällikkyys maakylien ja kollektiivitalouksien yli ei ole meidän osaltamme läheskään riittävää. Useissa tapauksissa siinä ei ole päästy kunnon alkuunkaan. Näinollen meiltä vaaditaan aivan käänteentekeviä voimanponnistuksia tämän työn järjestämiseksi sille korkealle tasolle, mitä nyt kunniapäällikkyystyöltä vaaditaan. Puolueemme osoittaa meille, miten toisen viisivuotissuunnitelman ajalla Neuvostoliitto ottaa pitkän askeleen kaupungin ja maaseudun vastakkaisuuden poistamisessa ja luo kaikki tarpeelliset edellytykset tämän vastakkaisuuden hävittämiselle. Kaupungin ja maaseudun työtätekevien kulttuurisen ja aineellisen hyvinvoinnin taso lähenevät toisiaan. Tämä suuri kysymys antaa vakavan velvoituksen kunniapäällikkyystoiminnan voimistuttamiseen. Tätä ei saa unohtaa siinä suuressa tutkinnossa, jota nyt toisen viisivuotissuunnitelman toisen kevään kylvöryntäyksen yhteydessä suoritamme.

Voidaksemme voittoisasti suoriutua edessäolevan kevään suurista tehtävistä tulee meidän kiinnittää moninverroin suurempaa huomiota työhön kollektivistinaisten keskuudessa kuin mitä nyt vielä tapahtuu. Naiset ovat kollektiivitalouksissa suuri ja merkitsevä voima. Tämän ovat jo monet kollektiivitaloudet kyenneet käytännössä osoittamaan. Mutta kysymystä naisten työvoiman hyväksikäytöstä ei vieläkään ole asetettu sellaisella voimakkuudella kuin se ansaitsisi. Kaikkialla ei ole varattu edes lastenseimien pystyttämiselle tarpeellisia fondeja — puhumattakaan siitä, että suunnitelmanmukaisesti olisi naistyövoima kokonaisuudessaan järjestetty prikaateihin ja valmennettu, kasvatettu naisia niitä tehtäviä varten, jotka heille kollektiivitalouksien tuotannossa kuuluvat. Puolustukseksi ei lainkaan kelpaa se, kaaderikasvatuksemme yleensä on riittämätöntä

Kysymys lastenseimiverkoston laajentamisesta on eräs tämän kevään bolshevistisen kevätrynnäkön keskiökysymyksiä. Kysymys naistyövoiman vapauttamisesta kylvötöiden suoritukseen asettaa lastenseimien ja -tarhojen avaamisen erikoisen vakavana esille.

Tässäkin on syytä muistaa taistelu laadun puolesta. Kaikenlainen lastenseimityö ei kelpaa. Jos on tärkeää, että pelloilla, kasvitarhoissa, karjanavetoissa ja kollektiivitalouksien koko rintamalla kohotetaan taistelu laadun puolesta korkealle tasolle, jos kaikkialla tarvitaan hyviä kaadereita, niin erikoisen tärkeätä se on lastenseimiverkoston alalla. Työn perussi-

sältönä tulee olla taistelun sosialistisen kulttuurin kohottamiseksi. Tähän saakka on lastenseimien ja -tarhojen perustaminen ollut usein vain muodollisen täyttämisen kohteena. Niin ei saa jatkua. Meidän on päästävä siihen, että jokaisessa lastenseimessä ja -tarhassa taataan sellaiset olosuhteet, että lapset tuntevat jo varhaisesta lapsuudestaan lähtien sen, että heistä huolehtii työtätekevien oma sosialistinen valtio. Seimikasvatuksen tulee laadullisesti selvästi erota siitä kasvatuksesta, mikä on ennen vallinnut. Se on oltava sisällöltään parempaa, korkeampaa. Näinollen on seimityöntekijäin kasvattaminen asetettava esille yhtä voimakkaasti ja edesvastuullisesti kuin minkä muun alan prikatiirin kouluuttaminen tahansa. Oikeastaan vieläkin enemmän: meidän on päästävä siihen, että muodostuu riittävät takeet siitä, että kollektivistiemme lapset kasvatetaan oikealla sosialistisella tavalla, bolshevistisissa käsissä. Kollektiivitalouksiemme lastenseimien lapset on ympäröitävä tietoisten, tehtäväänsä innostuneiden bolshevististen kasvattajain uhrautuvalla työllä, todellisella hellyydellä. Ellei siihen päästäkään vielä tänä keväänä, niin kuitenkin siihen on määrätietoisesti pyrittävä. Leikkikalujen, vaatetuksen ja ravinnon varaamisesta lähtien korkeampiin kasvatustehtäviin saakka on kaikki niin järjestettävä, että jokainen lapsi tuntee olevansa omassa yhteisseimessään, että järjestys ja puhtaus, lämpö ym «pikkuasiat» on sillä tavalla järjestetty, että siinä yhdistyy lapsia miellyttävä viihtyisyys ja yhdistävä kollektiivisuus. Jos meidän lastenseimemme ovat sellaisia, että lapset tuntevat, että heidät on siirretty «omasta» kodista «vieraaseen» paikkaan, niin silloin on jotakin vinossa. Niin ei saa olla. Päinvastoin on pyrittävä siihen, että ei vain lapset tuntisi seimeä omakseen, vaan että jokainen äitikin näkisi lapsensa viihtyvän uudessa kollektiivisessa ympäristössään monin verroin paremmin kuin yksilöllisissä kotioloissa.

Katsoimme välttämättömäksi näihin seimikysymyksiin viittaamisen jo senkin vuoksi, ettei missään tyydyttäisi seimikysymyksen pelkkään muodolliseen ratkaisuun, vaan että sensijaan määrätietoisesti taistellaan laadultaan hyvien lastenseimien ja lastentarhojen puolesta. Ja muistettakoon se, että mallikelpoisten lastenseimien järjestäminen on eräs kevätkylvöihin valmistautumisen perustehtäviä.

Kevätkylvötehtäviämme koskee eräs sellainen kysymys, johon kylvövalmistuksien yhteydessä on kiinnitetty perin vähän huomiota. Tarkoitamme työläisten yksilöllisen kasvitarhaviljelyksen kehittämistä. Neuvostoliiton Kansankomissaarien neuvosto julkaisi joulukuun 25 p:nä v. 1933 päätöksen, jossa velvoitetaan osoittamaan kaikkiaan miljoonalle viidellesadalletuhannelle työläiselle käytännöllistä apua yksilöllisen kasvitarhamaan hankkimisessa. Leningradin alueella on tämän päätöksen mukaan järjestettävä yksityinen kasvitarhamaa 50.000 työläiselle. Tehdaskomiteain ja työläisosuuskauppojen on osoitettava tässä kysymyksessä työläisille kaikinpuolista apua. Erikoisesti on pyrittävä siihen, että työläisten perheiden jäsenet, eritoten kotiemännät, täten saavat tilaisuuden osallistua vihanneskasvien viljelemiseen omaa tarvettaan varten.

Tästäkin näemme, miten kevätkylvökysymys ja eritoten vihannesviljelyksen edistäminen koskee tältäkin osalta välittömästi kaupunkien teollisuustyöläisiä. Se koskee yhtä välittömästi heitä myöskin eri tuotantolaitoksien perustamain neuvostotilojen kylvötehtävien kautta. Ja vihdoin: taistelu Leningradin alueen kylvösuunnitelmien toteuttamisen puolesta on samalla taistelua Leningradin kaupungin maataloustuotteilla varustamiseksi. Siis katseleepa asiaa kunniapäällikkyyden kehittämistä silmälläpitäen tai miltä muulta kantilta tahansa, niin kaupungin työläisillä on suoranainen ja välitön velvoitus tukea maaseudun toverien taistelua

edessäolevan kevään bolshevististen voittojen takaamiseksi.

Proletaarisen kaupungin maaseudulle kone-traktoriasemien ja ennenkaikkea kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen poliittisten osastojen välityksellä antama tuki on suuri ja merkitsevä. Yli vuoden ovat nämä johtajamme tov. Stalinin alotteesta perustetut poliittiset osastot toimineet ja osottautuneet suurimerkityksellisiksi taisteluelimiksi. Yli 15.000 ansioitunutta kommunistia lähettivät proletaariset kaupunkimme maaseudulle. He ovat suorittaneet suuren ja merkitsevän työn.

Mutta työtä on jatkettava. Entisiä voittoja on lujitettava. Poliittiset osastot ovat puolueen ja neuvostovallan mahtavina aseina osottaneet mahdollisiksi suuret taloudelliset ja kulttuuriset voitot, mutta ne ovat osoittaneet myös sen, miten on taisteltava luokkavihollisia vastaan maaseudulla ja miten on kehitettävä järjestyneisyyttä, kurinalaisuutta ja luokkavalppautta. Tähän on nytkin kevätkylvökamppailun yhteydessä yhä edelleen kiinnitettävä huomiota. Murskatun kulakiston jätteet aktivisoituvat ja pyrkivät lyöttäytymään yhteen kaikkien niiden porvarillisten ainesten kanssa, jotka esim. aivan tuossa rajaviivan takana työskentelevät meidän vaurastuvaa neuvostomaatamme, voimakkaasti eteenpäin menevää sosialistista rakennustyötämme vahingoittaakseen. Leningradin ja Neuvosto-Karjalan maatalouden iskurit, näiden alueiden suomenkieliset kollektivistit ja työtätekevät talonpojat suorittavat työtään kapitalistisen maailman raja-alueilla. Emme unohda emmekä saa hetkeksikään unohtaa sitä, että tuon rajaviivan toisella puolen on paljon sellaisia «suur-Suomesta» uneksivia, raivotautisia aineksia, jotka tekevät jatkuvasti työtä meidän rauhallisen rakennustyömme häiritsemiseksi. Mutta työtätekevät rajan takana ovat ystäviämme ja seuraavat innostuksella myös kevätkylvötaisteluamme.

Tämä on tosiasia. Ja tämä tosiasia vaatii meitä jatkuvasti kohottamaan työmme iskuvoimaa. Työsankaruudella vastaamme vihollisellemme, tervehdimme ystäviämme. On loppuun asti selvitettävä kevätkylvökamppailun talouspoliittinen merkitys kollektivistien ja talonpoikien joukoille. Ja myös sen kansainvälinen merkitys. On opetettava jokainen kollektiivitalouden jäsen taistelemaan todella lujien, bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta, sellaisten talouksien puolesta, jotka eivät ainoastaan ole sosialismin maan murtumattomia linnakkeita, vaan jotka samalla ovat sellaisia bolshevistisia varakkaan ja kulttuurisen elämän tyyssijoja, kollektivisoituneen talonpoikaistomme hyvinvoinnin kehtoja, jotka jokapäiväisillä voitoillaan ja esimerkeillään kehottavat ja kutsuvat esimerkkiämme seuraamaan neuvostorajojemme takaisia riiston ja rosvouksen alaisia työläis- ja talonpoikaisveljiämme, jotka kärsivät pääoman voimien rosvouksesta, nälkärenkaan yhä lujemmaksi ympärilleen kietoumisesta ja fasistisen terrorikomennon kaikinpuolisesta kiristymisestä.

Sanoimme kirjoituksemme alussa, että tämän kevään kylvökamppailu on osaltaan s u u r i t u t k i n t o, koska meillä jo sen toteuttamisessa kysytään sitä, miten ja millä tavalla me voimme toteuttaa ne historialliset ohjeet, jotka tammi-helmikuulla koolla ollut XVII puoluekokous tehtäväksemme asetti. Ennenkuin tästä tutkinnosta voitokkaasti suoriudumme, ennenkuin eteenpäin liikkumisemme on kaikkialla varmaotteista ja suuria tuloksia tuottavaa, tulee meidän olla m u r t u m a t t o m a n p u o l u e k a n t a i s u u d e n l ä p i t u n k e m i a. Teoissa eikä vain sanoissa. Erikoisesti tulee tehostaa l u o k k a v a l p p a u t t a m m e, lujittaa proletariaatin diktatuurin elimiä ja muodostaa kevätkylvökamppailussakin sosialistinen hyökkäyksemme s ä ä l i m ä t t ö m ä n a n k a r a k s i t a i s t e l u k s i l u o k k a v i h o l l i s t e n j ä t t e i d e n k a i k e n v a s t a r i n n a n t ä y d e l l e e n

murskaamiseksi sekäluokkavihollisen kaikenkarvaisten opportunististen asiamiesten puuhailujen hävittämiseksi.

XVII puoluekokouksemme teki tärkeitä päätöksiä nimenomaan organisatoorisen toiminnan kohottamiseksi tämän hetken poliittisten tehtävien tasolle. Tämän kevään kevätkylvökamppailulla on ensiluokkaisen tärkeä poliittinen merkitys kotoisesti ja kansainvälisesti. Kohotettakoon myöskin käytännöllinen järjestävä työmme sellaiseksi, luotakoon kevätkylvöpelloillemme bolshevistisen, stalinilaisen työskentelyn avulla sellaisia tuloksia, että kevätkylvöjen meille asettaman taistelukykyisyytemme suuren tutkinnon kykenemme suorittamaan puolueemme uusia organisatoorisia vaatimuksia vastaavasti.

Saavutuksista ja tehtävistä Leningradin alueella

Kommunistille kirj.

P. N.

PUOLUEEMME XVII edustajakokouksen edellä kokoontunut Leningradin V alue- ja II kaupunkikonferenssi arvioi puoluejärjestön työtä ja saavutuksia kuluneella kaudella ja käsitteli niitä tehtäviä, mitä Leningradin alueella ja kaupungilla on suoritettavanaan toisen viisivuotissuunnitelman suurta ohjelmaa toteutettaessa.

Ensimmäisen viisivuotisen aikana ja toisen viisivuotisen ensimmäisenä vuonna on neuvostomaan työväenluokka bolshevistisen puolueensa, sen lениniläisen KK:n ja tov. Stalinin johdolla saavuttanut suuria voittoja sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla. Neuvostoliitto on lopullisesti lujittautunut sosialismin tielle.

Puoluekonferenssissa todettiin, että vähäisiä eivät ole myöskään ne voitot, mitkä Leningradin ja alueen proletariaatti on näinä vuosina saavuttanut. Kaikilla aloilla, sekä teollisuudessa että maataloudessa, on valtavaa eteenpäinmenoa. Työtätekevien aineellinen asema on suuresti parantunut ja kulttuuritaso kohonnut. Mutta bolshevistisen itsekritiikin pohjalla konferenssissa todettiin, että työssä eri aloilla on yhtä kaikki vielä suuria puutteellisuuksia ja epäkohtia. Ne on poistettava, jotta voidaan kulkea eteenpäin niihin yhä valtavampiin voittoihin, joiden saavuttamiseen alueella toisen viisivuotisen ajalla on kaikki mahdollisuudet.

Teollisuuden kehityksestä alueella kuluneina vuosina ja tällä alalla toisen viisivuotisen aikana avautuvista perspektiiveistä esittivät puoluekonferenssissa tekemissään alustuksissa valaisevia tietoja tt. Tshudov, Struppe, Kodatskij ym.

Ensimmäisen viisivuotisen aikana Leningradin teollisuus kasvoi enemmän kuin nelinkertaisesti ja alueen teollisuus lähes nelinkertaisesti. Sodan edelliseen tasoon verrattuna sähköteknillinen teollisuus kasvoi 19-kertaisesti, kemiallinen teollisuus 23-kertaisesti ja sähkövoiman tuotanto 10-kertaisesti. Ne ovat suurenmoisia numeroita. Ei aiheetta tov. Struppe huomauttanut niiden olevan niin valtavia kasvun osoittimia, että kapitalistiset maat eivät ole tunteneet sellaisia koskaan, ei edes kukoistuksensa parhaina kausina.

Koko alueen mitassa rakennettiin-

57 uutta tuotantolaitosta, niiden joukossa sellaisia kuin alumiinikombinaatti, lihakombinaatti y.m. Yksistään sähköasemia on rakennettu 6. Teollisuuden voimakasta kehitystä on seurannut työväestön lukumäärän kasvu. Leningradissa on työläisten lukumäärä lisääntynyt 250 tuhannella ja alueella 300 tuhannella.

Suuri työ on suoritettu teollisuuden kehittämiseksi alueen eri piireissä. Kun v. 1930 kaikista alueen pääomasijoituksista sijoitettiin alueen piireihin 35 %, niin v. 1933 tuli näistä niiden osalle jo 55 %. Erikoisesti Pohjolassa on teollinen rakennustyö ollut suurenmoista. Kuollan niemimaalla, joka vielä III aluekonferenssin aikoina (XVI puoluekokouksen edellä) oli «valkeana läiskänä» kartalla, on nyt mahtava Hiipinän kombinaatti. Rakennetaan uutta kombinaattia Kantalahteen, Nivan, Sunun ja Tuleman sähköasemia, Itämeren-Valkeanmeren kombinaattia, joka tulee merkitsemään uusia erittäin suuria valtauksia Pohjolan luonnonrikkauksien hyväksikäytön alalla. Teollisuuden kasvun rinnalla on Kuollan niemimaalle muodostunut uusia kaupunkeja: Hiipinä, jossa on 35 tuh. asukasta, ja Nivastroi. Muurmanskin asukasluku on kohonnut 90 tuhanteen ja on se suuruudeltaan Leningradin jälkeen alueemme toinen kaupunki.

Toisen viisivuotisen ensimmäisenä vuonna, 1933, on teollisuuden alalla saavutettu ratkaisevia edistysaskeleita. Alue kokonaisuudessaan on täyttänyt suunnitelmansa teollisuuden kokonaistuotannon alalla 100,1 %:lla ja Leningradin kaupunki 100,2 %:lla. Myös työn tuottavaisuuden alalla on tehtävä täytetty ylittäen. Työn tuottavaisuus kohosi v. 1933 v. 1932 verrattuna 13,5 %:lla, tehtävän edellyttäessä 9,2 %:n kohoamista. Suunnitelma työn tuottavaisuuteen nähden on ylitetty kaikilla muilla aloilla paitsi metsäteollisuudessa. Tuotantokustannusten alentamisessakin on menty huomattavasti eteenpäin. Raskas teollisuus on alentanut tuotantokustannuksia 5,7 %:lla suunnitelman edellyttämän 5,6 %:n asemasta.

Saavutusten ohella esiintyy teollisuuden toiminnassa v. 1933 puutteellisuuksia.

Monien tehtaiden täyttäessä suunnitelmansa ennen määräaikaa toiset trustit ja yhtymät, esim. Tekstiili- ja pumpulitrusti, puutavaratrusti, Leningradin rakennusainetrusti y.m. eivät suoriutuneet suunnitelman täyttämisestä. Erikoisen vakavana epäkohtana on se, että useissa tapauksissa mustan metallurgian ja kuljetuslaitoksen tilaukset ovat jääneet täyttämättä. Leningradin tehtaat täyttivät mustan metallurgian tilaukset v. 1933 keskimäärin vain 83,2 %:lla. K r a s n y i p u t i l o v e t s, L e n i n i n tehdas, E l e k t r o a p a r a t, T s e n t r o l i t, K r a s n y i k e r a m i k y.m. eivät täyttäneet täydellisesti tehtäviään tällä alalla. Tov. Tshudov huomautti tämän johdosta alustuksessaan, että Leningradin bolshevikkien ja näiden tehtaiden taloudellis-teknillisen johdon, puolue- ja ammattiliittojärjestön ja kaikkien työläisten kunnia-asiana on mahdollisimman lyhyessä ajassa poistaa jälkeenjääneisyys tässä asiassa.

Energiaperustan kehittämisessä on suuria saavutuksia. On rakennettu Dubrovkan sähkö-asema ja Svirin aseman ensimmäinen osa y.m. Piirisähköasemien voimakkuus on kohonnut 272 tuh. kilowatista v. 1930 471 tuh. kilowattiin v. 1933 (72,7 %:lla) ja v. 1913 verraten se on kasvanut enemmän kuin viisikertaisesti. Sähköasemien toiminnassa esiintyy kuitenkin huonosta työn järjestelystä johtuvia puutteita. Niiden on päästävä työssään ehdottomaan kuriin ja täsmällisyyteen.

Turveteollisuudelle, jota alueellamme varsinaisena teollisuutena ei aikaisemmin lainkaan ollut, on viime vuosina luotu koneellinen perusta, mekanisoidun tuotannon prosentti on kohonnut 80:een. Seurauksena on työn tuottavaisuuden huomattava kohoaminen. Kun alueella v. 1930 hankittiin

turvetta 713 tuh. tonnia, niin v. 1933 hankittiin melkoista vähemmällä ihmistyöpäivämäärällä 1 milj. 868 tuh. tonnia. Työn jatkuva koneellistaminen ja sen laadun parantaminen turpeen valmistuksen kaikissa prosesseissa on kuitenkin edelleen eräs tärkeimpiä kysymyksiä. Mikä merkitys tässä on laadulla, osoittaa esim. se, että vaikka v. 1933 suunnitelma täytettiin sataprosenttisesti, niin käyttökelpoista turvetta saatiin kuitenkin vain, verraten suotuisista sääsuhteista huolimatta, 70 %.

Kuljetuslaitos on eräs kansantaloutemme ahtaimpia kohtia. Muurmannin ja Lokakuun rautatiet ovat tosin täyttäneet hallituksen niille asettaman vuotuisen lastaussuunnitelman, mutta kuitenkin on niiden työssä vielä erittäin suuria epäkohtia. Toisaalta ei myöskään puoluejärjestöjen ja tehtaiden taholta vielä kiinnitetä liikenteeseen sellaista huomiota kuin puolue vaatii. Esim. Leningradin tehtaat täyttivät liikenteen niille antamat tilaukset v. 1932 vain 73 %:lla ja v. 1933 87 %:lla.

Kevyen teollisuuden alalla saavutettiin huomattava käänne v. 1933. Edellisinä vuosina XVI puoluekokouksen jälkeen sekä Leningradin että alueen kevyt teollisuus työskenteli epätyydyttävästi ja jätti suunnitelman täyttämättä. V. 1933 täytettiin suunnitelma 100,5 %:lla ja samalla parantuivat laadulliset osoittimet. Tämän käänteen saivat aikaan erinäiset toimenpiteet, johdon konkretisoiminen, insinööri-teknillisen henkilökunnan siirtäminen välittömästi tehtaisiin, toimialottaisjaon poistaminen kutomoteollisuudesta ja työläisten varustelun parantaminen sekä töiden parempi järjestely.

Valtion kevyen teollisuuden rinnalla on käsiteollisuusosuuskuntien toiminnalla huomattava merkitys yleisten kulutustavaroiden tuotannon lisäämisessä. Näiden osuuskuntien kokonaistuotanto on kasvanut 334 milj. ruplasta v. 1930 865 milj. ruplaan v. 1933. Valmistettavien tuotteiden laatu on kuitenkin yhä vielä, kuten konferenssissa todettiin, varsin epätyydyttävä. Konferenssissa osoitettiinkin, että tuotannon jatkuvan laajentamisen ohella tulee ratkaisevaksi kysymykseksi koko kevyessä teollisuudessa jäämään laadun ja tuotelajien parantaminen.

Konferenssissa korostettiin paikallisteollisuuden laajan kehittämisen tärkeyttä kevyen teollisuuden muiden muotojen lisänä. Osoitettiin, että monet piirielimet yhä vielä aliarvioivat tätä tehtävää, ja katsottin välttämättömäksi saada aikaan ratkaiseva käänne paikalliselle raaka-aineelle perustuvan paikallisteollisuuden mahdollisimman laajaan kehittämiseen.

Elintarveteollisuuden alalla merkittiin saavutetun viime vuosina suuria voittoja. XVI puoluekokouksen jälkeen on mm. rakennettu 11 tehdaskeittiötä ja 3 leipätehdasta, joista 2 on jo käynnissä. Leivän valmistuksessa on käsityömäinen valmistus alentunut 31,4 %:sta 16 %:iin. On rakennettu lihakombinaatti, jäähdytyslaitoksia, maitokombinaatti y.m. teollisuuslaitoksia, joiden teknillinen varustelu on parhaiden vastaavain ulkomaisten laitosten tasolla. Kalastusteollisuudessa on trallaajalaivasto kasvanut 29 yksiköstä v. 1930 62 yksikköön v. 1933. Sen ohella on kalastusarttelimme varustettu moottorilaivastolla, jonka mekanisoitu tuotantoteho on viimeaikoina suurentunut 5-kertaisesti. Kaiken tämän pohjalla on saavutettu suuria menestyksiä kalastusteollisuudessa. Trallaajalaivastoa ei kuitenkaan vielä käytetä hyväksi läheskään mahdollisuuksien mukaisesti. Kalatuotteiden laadun alalla on myös suurta jälkeenjääneisyyttä. Samojen epäkohtain — uuteen tekniikkaan perehtymättömyyden, tuotteiden alhaisen laadun ja tarpeellisen terveysvalvonnan puuttumisen tuotantolaitoksissa — todettiin vallitsevan elintarveteollisuuden työssä yleensäkin. Puutteellisuutena on myös se, ettei vielä tähän mennessä ole riittävästi osattu käyttää hyväksi paikallisia raaka-

aineita, marjoja, hedelmiä, sieniä y.m.

Tällainen kuva, suppeasti hahmoiteltuna, annettiin puoluekonferenssissa alueemme teollisuuden nykyisestä tilasta saavutuksineen ja puutteineen. Mainittakoon vielä muutamia konferenssissa esitettyjä numerotietoja niistä kehitysperspektiiveistä, mitkä alueen teollisuudella ovat edessään toisen viisivuotisen aikana.

Teollisuuden kokonaistuotannon alueella edellytetään suunnitelman mukaan toisen viisivuotisen aikana lisääntyvän 2,1 kertaisesti, kohoten kokonaistuotanto v. 1937 12136 milj. ruplaan 5756 milj. ruplan asemasta v. 1932. Työn tuottavaisuuden on kohottava 63 %:lla ja tuotantokustannusten alennuttava 21 %:lla.

Toisen viisivuotissuunnitelman erikoisuutena on kulutusvälineitä valmistavan teollisuuden nopeampi kehitys tuotantovälineitä valmistavaan teollisuuteen verraten. Sama erikoisuus on havaittavissa myöskin alueen teollisuuden kehittämissuunnitelmassa. Tuotantovälineiden tuotannon edellytetään v. 1937 lisääntyvän 185 %:lla v. 1932 verraten, mutta kulutusvälineiden tuotannon kokonaista 245,8 %:lla. Eri kansankomissariaattien alalla suunnitellaan kasvu seuraavanlaiseksi: raskaan teollisuuden kk:n alalla 196 %:ksi, kevyen teollisuuden kk:n alalla 214 %:ksi, varusteluasiain kk:n alalla 280 %:ksi ja metsäteollisuuden kk:n alalla 169 %:ksi. Käsiteollisuusosuuskuntain toimintaa tullaan laajasti kehittämään: niiden tuotannon tulee v. 1937 kohota 225 %:lla v. 1932 verraten. Paikallisteollisuuden kasvu on suunniteltu 214 %:ksi. Erikoista huomiota on kiinnitettävä valmistettavain tuotteiden laatuun. Ala-arvoisten tuotteiden valmistajat on saatettava ankaraan edesvastuuseen.

Sähkövoiman alalla edellyttää suunnitelma 205 %:in lisäyksen v. 1932 verraten. Liuskakiven, jonka käyttöön alueella asiallisesti ryhdyttiin vasta v. 1933, alalla on merkitty tapahtuvaksi valtava nousu: kokonaista 1369 %. Turpeen valmistuksen on suunniteltu lisääntyvän 335,5 %:lla ja nousevan v. 1937 5 milj. 140 tuh. tonniin.

Rautatieliikenteen alalla on m.m. suunniteltu sähköistettäväksi kaikki esikaupunkiradat Leningradin ympärillä ja rakennettavaksi Novgorodin—Smolenskin rata.

V puoluekonferenssinsa alue otti vastaan suurin saavutuksin myöskin maatalouden alalla. Kun alueen kaikista talonpoikaistalouksista oli tammik. 1 p:nä 1931 kollektivisoitu vasta 6,5 %, niin tammik. 1 p:nä 1934 oli kollektivisointiprosentti 54. Mainittuna päivänä oli alueella yhteensä 13300 kollektiivitaloutta ja niihin kuului 327 tuh. talonpoikaistaloutta. Sosialistisen sektorin osuus kylvöaloissa on kohonnut 8,7 %:sta keväällä v. 1930 kahteen kolmasosaan keväällä v. 1933. Neuvostotilojen kylvöala on kolmen viime vuoden kuluessa lisääntynyt 5-kertaisesti ja neuvostotilat ja kollektiivitaloudet ovat saaneet johtavan aseman maatalouden kaikilla aloilla.

Kone-traktoriasemien lukumäärä on kohonnut 3:sta v. 1930 46:een v. 1933. Traktorien lukumäärä on lisääntynyt 732:sta 2534:jään.

Sosialistisen rekonstruoinnin pohjalla on päästy kylvöalojen kasvuun ja satoisuuden nousuun. Kokonaiskylvöala alueella on laajentunut 1852000 hehtaarista v. 1930 2059.000 hehtaariin v. 1933. Syysvehnän satoisuus on v. 1932 verrattuna kohonnut 46 %:lla, rukiin 26 %:lla, pellavan 10 %:lla ja perunan 18 %:lla.

Maatalouden kaikkien perustöiden menestyksellinen suoritus v. 1933 teki mahdolliseksi jo syksystä alkain panna käyntiin kuluvan vuoden kevätkylvöjen valmistelut. Esim. syyskyntöjä tehtiin syksyllä 1933 748 tuh. ha alalla, eli 125 % asetetusta suunnitelmasta. Näin on luotu ehdot satoisuuden edelleen kohottamiselle ja v. 1934 kevätkylvöjen suorittamiselle entistä nopeammin.

Maatalouden alalla v. 1933 saavutetut suuret voitot osoittavat, mikä valtava merkitys on ollut puolueemme

KK:n viime vuoden tammikuun täysiistunnon päätösten ja tov. Stalinin ohjeiden oikealla toteuttamisella ja puolueemme ja hallituksemme eri toimenpiteillä, ennenkaikkea kone-traktoriasemain poliittisten osastojen perustamisella ja lailla viljanluovutuksesta. Nämä toimenpiteet ja itse kollektivistijoukoissa tapahtunut perinpohjainen käänne kollektiivitalouksien työhön suhtautumisessa ovat tehneet nuo voitot mahdollisiksi. Nämä voitot ja saavutukset ovat jälleen todistuksena siitä, että alueella on tarmokkaan ja oikein järjestetyn työn avulla kaikki mahdollisuudet muuttua kuluttavasta tuottavaksi alueeksi.

Tämä tehtävä, jonka ehtona on alueen kollektivisoinnin loppuunsuorittaminen, voidaan täyttää lähivuosien aikana. Kollektivisoimisen pääpiirteissään loppuunsuorittamiseksi alueella v. 1934 aikana on kaikki edellytykset. Mutta se edellyttää, että piirikomiteoiden, poliittisten osastojen ja puoluesolujen taholta järjestettäisiin laaja joukkotyö yksityistalonpoikain virtaamiseksi kollektiivitalouksiin. Nykyisten kollektiivitalouksien kokemusten perustalla on saatava yksityistalonpojat varmistumaan kollektiivitalousmuodon etevämmyydestä.

On taisteltu päättävästi kollektiivitalouksien puhdistamiseksi luokkavieraista aineksista. Kuluneen vuoden alussa puhdistettiin kollektivistijoukkojen aktiivisesti tukiessa kollektiivitalouksista enemmän kuin 7.000 kulakkitaloutta ja vaihdettiin n. 6.000 kollektiivitalouksien työntekijää. Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisessa lujittamisessa on päästy huomattaviin tuloksiin, mutta nämä tulokset ovat vielä riittämättömiä. Puoluekonferenssissa pidettiin välttämättömänä, että piirijärjestöt tutustuvat yksityiskohtaisesti jokaisen kollektiivitalouden ekonomiikkaan ja aktiiviin, kiinnittäen «erikoista huomiota oikeaan työnjärjestelyyn, tuotannollisen brigadin lujittamiseen ja koetellun kollektiivitalousaktiivin valikoimiseen johtavaan työhön kollektiivitalouksissa, lujan bolshevistisen ydinjoukon muodostamiseen joka kollektiivitaloudessa.» (Tov. Tshudovin alustuksesta.)

Alueen lopullinen kuluttavasta tuottavaksi muuttaminen vaatii jyväviljojen ja varsinkin vehnän viljelyksen kehittämistä ja laajentamista, rehuperustan lujittamista karjataloutta varten ja vihannesten ja juurikasvien kylvöalojen valtavaa lisäämistä. Senvuoksi asetetaan tehtäväksi raivata alueella toisen viisivuotisen aikana viljelykselle uutismaita vähintään 820 tuh. hehtaaria. Kylvöalan laajentamisen rinnalla on voimakkaasti kohotettava satoisuutta. Tämän tekee mahdolliseksi m.m. se, että toisella viisivuotisella alueen maatalouden koneellinen perusta tulee monin verroin laajentumaan. Kone-traktoriasemien lukumäärä suunnitellaan kohotettavaksi 47:stä 120:een.

Koneperustan laajentuminen asettaa yhä terävämmin kysymyksen tekniikkaan perehtymisestä myöskin maataloudessa. Tov. Tshudov alustuksessaan esimerkeillä osoitti, että nykyisen koneiston hyväksikäyttö maataloudessa on vielä liian alhainen. On nopeasti ja joukkomitassa valmistettava ammattitaitoisia työntekijäkaadereita koneellistetuille aloille. On asetettu tehtäväksi tämän vuoden kuluessa valmentaa ja lisävalmentaa 40 tuh. työntekijää maatalouden eri ammattialoille. Tämä valmennus on hinnalla millä tahansa saatava laadultaan päteväksi.

Karjanhoidon alalla on toisen viisivuotisen aikana saavutettava huomattava nousu niin karjan lukumäärään kuin sen tuottoisuuteenkin nähden. Suuren sarvikarjan määrän on lisäännyttävä 42,7 %:lla. Alueen on lähivuosina kyettävä täydellisesti tyydyttämään Leningradin tarpeet maitotuotteisiin nähden ja antamaan huomattava määrä sikatalouden tuotteita. Siksi «on käytävä päättävää taistelua huolimatonta ja välinpitämätöntä nuoreen karjaan suhtautumista vastaan. On saatava kaikkialla järjestetyksi

karjan oikea ruokinta ja hoito sekä päättävästi ehkäistävä kulakiston ja sen agenttuurin pienimmätkin yritykset yhteistetyn karjan hävittämiseksi.» (Tov. Tshudovin alustuksesta).

Työtätekevien kulttuurinen ja aineellinen taso on suuresti kohonnut. Vv. 1930—33 on keskimääräinen työpalkka Leningradissa kohonnut 50 ja alueella 61 %:lla. Kollektiivitalouksissa on viljananto työpäivien perusteella v. 1933 lisääntynyt keskimäärin 30—40 %:lla v. 1932 verraten. Erikoisen voimakas on kulttuurinen nousu. V. 1910 oli lukutaitoisia Leningradissa 70 % ja alueella 35 % koko väestöstä. Nyt on lukutaidottomuus Leningradissa hävitetty ja alueen väestöstä on lukutaidottomia enää kaikkiaan 61 tuh. henkeä, jotka on opetettava lukutaitoisiksi tämän vuoden aikana. Lapsista opiskeli kouluissa v. 1910 49 %, nyt 98 %. Toisen viisivuotisen aikana tulee työtätekevien aineellinen ja kulttuurinen taso edelleen kohoamaan erittäin voimakkaasti. Esittäkäämme siitä esimerkkinä vain pari lukua. Kulutustarvikkeiden ja maataloustuotannon voimakkaan kasvun perusteella tulee tavaravaihto alueella kasvamaan 3,2 miljaardista 7,6 miljaardiin ruplaan. Uusia kouluja tullaan rakentamaan 365 — 110 tuhannelle oppilaalle. Kansanvalistuksen alalle tullaan sijoittamaan pääomia 140 milj. ruplaa.

Konferenssissaan NKP(b):n Leningradin alueen ja kaupungin järjestö totesi, että sillä on takanaan valtavia saavutuksia ja edessään vielä valtavampia tehtäviä. Miten kaikki nämä tehtävät on suoritettavissa? Tyhjentävän vastauksen siihen, niinkuin tov. Struppe alustuksessaan mainitsi, antavat KK:n organisatiokysymystä koskevat teesit. Kaikkein tärkeintä on käytännöllisen organisatoorisen johdon laadun kohottaminen, vastuunalaisuuden kohottaminen annetuista tehtävistä. On lopullisesti juurittava pois byrokraattis-kansliamaiset johtamismetoodit, parhaat spesialistit on siirrettävä kanslioista tehtaisiin, työmaille. On välttämättä kehitettävä sosialistista kilpailua ja iskuruutta, suunnattava tuo liike ennenkaikkea uusiin tuotantoaloihin ja uuteen tekniikkaan perehtymiseen. On järjestettävä työpalkan maksu siten, että se olisi omiaan kohottamaan työn tuottavaisuutta. On tehtävä kaikkialla taatuksi rautaisen kurin noudattaminen, on kohotettava vallankumouksellista valppautta.

Puoluepuhdistus osoitti, että Leningradin puoluejärjestö on aatteellispoliittisesti luja. Puhdistuksen kautta kohosi kommunistien etujoukkorooli entistä korkeammalle tasolle. Puhdistuksen vaikutuksesta on mielenkiinto leniniläisen teorian opiskeluun suuresti kohonnut, mikä näkyy m.m. alemman puolueverkoston huomattavasta kasvusta. Olisi kuitenkin perinpohjin virheellistä luulla, että kaikki tällä alalla on jo tehty. Uudet tehtävät vaativat, niinkuin XVII puoluekokouksen päätöksissä ja uusissa säännöissä korostetaan, päättävää taistelua puolueen jokaisen jäsenen roolin ja vastuunalaisuuden kohottamiseksi. Kommunistien johtavaa roolia sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla on jatkuvasti voimistettava.

Täten voidaan edessäolevat suuret tehtävät menestyksellisesti suorittaa. Voidaan vahvistaa oikeiksi tov. Tshudovin puoluekonferenssissa lausumat sanat:

«Leningradin puoluejärjestö on eräs puolueemme etumaisia proletaarisia järjestöjä. Luulen olevani täysin oikeassa, jos teidän puolestanne ja koko järjestön puolesta lausun lujan vakaumuksen siitä, että Leningradin ja alueen bolshevikit tov. Kirovin johdolla kunnialla täyttävät niille asetetut tehtävät.»

Tilanteesta Suomessa, Suomen kommunistisen puolueen tilasta ja tehtävistä

Tov. M. STEININ
puhe KI:n TpK:n XIII plenumissa

TOVERI Kuusisen alustuksessa ja teesiehdotuksessa esitetyt fasismin syntymisen syyt ja sen luonnehtiminen koskevat täysin myöskin fasistidiktatuuria Suomessa. Mutta näiden yleisten peruspiirteiden ohella on fasismilla Suomessa omat, luonteenomaiset piirteensä, jotka erottavat sen osittain esim. hitleriläisestä fasismista. Eräässä suhteessa muistuttaa Suomen fasismi enemmän fasismia Puolassa. Suomessakin on vielä useita puolueita, on muodollinen parlamentti ja muodollisesti parlamenttaarinen hallituskin. Mutta fasistidiktatuuri Suomessa eroaa muiden maiden fasistisesta järjestelmästä erikoisesti siinä, että Suomessa ei fasistien iskujoukko, n.s. lapualaiset, ole hallituksessa, vaan "oppositiossa." Suurporvariston fasistista diktatuuria toteutetaan Suomessa fasisoituneiden porvaripuolueiden käsillä, "demokratian" jätteiden verhon alla.

Mutta tähän näennäisesti "demokraattiseen" valtajärjestelmään kuuluvat oleellisena osana niin hallituksen ja viranomaisten kuin myöskin varsinaisten fasististen iskujoukkojen, lapualaisten, raivoisa terrori; porvariston satatuhantinen aseellinen luokkajärjestö, suojeluskunnat, joiden johto on täysin luotettavissa fasistisissa käsissä; mahtavan ohranan harjoittama vallankumouksellisten työläisten ajojahti; vankilaviranomaisten ja poliisin suorittamat kommunistien murhat jne. Kaikilta vallankumouksellisilta työläisiltä ja vieläpä hajoitettujen ammatillisten järjestöjen entisiltä jäseniltäkin on riistetty oikeus osallistua vaaleihin. Fasistisen terrorin avulla on palkat alennettu 40—60 %:lla, talonpoikaisto kituu korkeiden verojen, velkojen, kuoletusten, korkojen ja muiden maksujen kuorman alla, sitä kuristavat hintasakset, tuhansittain talonpoikaistaloja myydään pakkohuutokaupalla. Työtätekevien joukkojen kurjuus lisääntyy nopeasti. Nämä realiset tosiasiat määräävät porvarillisen diktatuurin luonteen Suomessa — ei vuolas sanavirta varjoparlamentissa.

Fasistidiktatuuria pystytettäessä v. 1930 ei Suomen fasismi käyttänyt sanottavasti suoranaista yhteiskunnallista demagogiaa. Se kykeni vielä silloin saamaan aikaan huomattavan kulakkiliikkeen pelkillä kommunisminvastaisilla ja shovinistisilla iskulauseilla, "yhteisen hyvän" nimessä, vetoamalla takapajuisinten talonpoikaiskerrosten uskonnollisuuteen ja vuosisataiseen natsionalistiseen vihaan kaikkia venäläisiä vastaan. Pulan kiristyessä ja joukkojen tyytymättömyyden kasvaessa on Suomenkin fasistien kuitenkin täytynyt lähteä Hitlerin luo oppiin etsimään itselleen vetäviä demagogisia tunnuslauseita. Niin tapahtui jo viime kesänä suoritetuissa vaaleissa. Mutta erittäinkin on fasistinen demagogia yltynyt vaalien jälkeen, joissa hitleriläis-mussolinilaista komentoa vaativat fasistiainekset kärsivät vaalitappion fasistirintaman "laillisuussivustan" hyväksi. Vielä nytkään ei Suomen lapualaisfasistien demagogia t y ö l ä i s i i n nähden ole juuri päässyt yleisiä lauselmia pitemmälle "työläisten edusta." Mut-

ta talonpoikaistoa yrittävät fasistit vietellä lupauksilla pakkohuutokauppojen lopettamisesta, korkokannan alentamisesta, valtiolainoista talonpoikaistolle j.n.e. Hitlerin valtaantulo ja viimeksi Viron fasistien saavuttama voitto kansanäänestyksessä ovat antaneet uutta tuulta purjeisiin lapualaisille ja siksi on SKP:n kiinnitettävä vakavaa huomiota tämän fasistisen demagogian paljastamiseen työtätekeville joukoille.

Viime aikoina on lapualaisfasistien harjoittama kansalliskiihkoinen ajojahti maan ruotsinkielistä vähemmistökansallisuutta kohtaan kiihtynyt. Kolme vuotta sitten solmivat suomalaiset ja ruotsalaiset kapitalistit linnarauhan kansallisuuskysymyksessä voimiensa yhdistämiseksi taisteluun kommunismia ja työväestöä vastaan. Lapuanliikkeen joukkopohjan kapeneminen on pakottanut lapualaisfasistit muuttamaan taktiikkaansa. Suomenkielistä talonpoikaistoa yritetään nyt vetää fasistidiktatuurin aktiiviseen kannattajajoukkoon ruotsalaisvihamielisellä kiihoituksella. Tämä on johtanut aina suomen- ja ruotsinkielisten ylioppilaiden ja koululaisten välisiin katukahakoihin asti Helsingissä. Se merkitsee yritystä huomion ohjaamiseksi pois työtätekevien joukkojen huutavasta kurjuudesta. SKP:n tunnus ruotsinkielisen vähemmistökansallisuuden kansallisten oikeuksien puolustamisesta ja sen kansallisen itsemääräämisoikeuden tunnustamisesta aina eroamiseen asti saa näinollen yhä aktuaalisemman merkityksen.

Suomen fasismin demagogian paljastamisessa on puolueemme esitettävä laajoille joukoille esimerkkejä Mussolinin ja Hitlerin politiikasta heidän valtaantulonsa jälkeen. Työtätekevien taistelun voimistuttamiseksi fasistidiktatuuria vastaan voi puolueemme suurella menestyksellä käyttää Saksan sankarillisen kommunistisen puolueen käymää taistelua tehden laajalti tunnetuksi saksalaisten kommunistien antamia opetuksia. Puolueemme on ehdottomasti sitä mieltä, että Saksan kommunistisen puolueen poliittinen linja taistelussa fasismia vastaan ennen ja jälkeen Hitlerin kumouksen oli oikea, niinkuin todettiin KI:n TpK:n presidiumin päätöslauselmassa, jota olemme Suomessakin levittäneet ja selostaneet.

S u o m e n f a s i s m i n u l k o p o l i t i i k k a a hallitsevat sotavalmistelut Neuvostoliittoa vastaan. Fasistilehdistössä, suojeluskuntajärjestössä, lapuanliikkeessä, erilaisissa "heimojärjestöissä", ylioppilaspiireissä y.m. harjoitetaan sota-agitatiota ja natsionalistista kiihoitusta sodan poliittiseksi valmistamiseksi. Fasistisen liikkeen päätunnuksena on tunnus Neuvosto-Karjalan valtaamisesta, "suur-Suomen" luomisesta. Suomen asema Neuvostoliiton pohjoisena naapurina, jonka rajalta on vain 30 kilometriä punaiseen Leningradiin, antaa Suomelle sotilaspoliittisessa suhteessa erikoisen merkityksen. Suomi on viime aikoina entistä kiinteämmin orientoitunut Englannin imperialismiin. Äskettäin solmittiin uusi kauppasopimus Englannin kanssa, jolle annettiin huomattavia etuisuuksia.

Suomen lehdet ilmaisevat avoimesti myötätuntonsa Japanin rosvohyökkäyksen johdosta Kiinaan ja Japanin hyökkäysaikeille Neuvostoliittoa vastaan. Ne puhuvat Japanin tehtävistä maailman vapauttajana kommunismista. Sosialifasistit myös itse asiassa tukevat porvariston sotapolitiikkaa. Viime aikoina ovat ne pitäneet suurta melua, jotta armeija ja sen upseeristo olisi saatava entistä luotettavammaksi — tietysti porvariston sotatarkoituksiin.

Suomen teknillinen sotavarustelu on fasistidiktatuurin aikana jatku-

vasti parantunut. Sotabudjetti suurenee. Metalliteollisuuden alalla on sotavarustelujen johdosta ollut viime aikoina pientä nousua. Suomelle on rakennettu kylläkin pieni, mutta nykyaikainen laivasto. Rakenetaan strategisia teitä ja maa sirotellaan täyteen lentokenttiä. Suomen armeijan reorganisoiminen on parhaillaan käynnissä territorialisysteemin pohjalla. Erityisesti on merkittävä, että suojeluskunnat tulevat siinä kenttäarmeijan rungoksi ja näin armeija fasisoidaan. Siten valmistautuu Suomen fasismi kuumeisesti hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan. Me emme epäile, etteikö Suomen työläisten suuri enemmistö — Suomen porvariston ryhtyessä vastavallankumoukselliseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan — tulisi SKP:n johdolla taistelemaan Neuvostoliiton puolesta omana asianaan.

Puoluetyössä armeijassa olemme pyrkineet siihen, että vallankumouksellinen työ armeijassa tulisi koko puolueen asiaksi, josta vastaavat puolueen kaikki johtavat elimet eikä vain sotilasjärjestö, kuten ennen oli. Tässä suhteessa eivät tulokset kuitenkaan vielä ole tyydyttävät. Olemme paljastaneet fasistisia sodanvalmisteluja lehdissä, julistuksissa, kaikkien kamppailujen yhteydessä j.n.e., mutta tähän asti emme vielä ole pystyneet kehittämään sodanvastaista työtä todelliseksi joukkotyöksi. SKP on lujasti päättänyt kehittää sodanvastaista työtä nykyisen hyvin vakavan tilanteen vaatimalla tarmolla ja nopeudella.

Suomen porvariston yhteisessä fasistisessa rintamassa on sosdem puolueen tehtävänä pidätellä taistelusta porvariston herruutta vastaan juuri niitä joukkoja, jotka eniten fasistidiktatuurista kärsivät: työläisiä ja kaupunkien ja maaseutujen pieneläjiä.

Tätä fasistiporvariston palvelijatehtäväänsä suorittaa Suomen sosialidemokratia melko avoimesti. Tov. Kuusinen mainitsi jo alustuksessaan, miten Suomen sosialidemokratian johtaja Tanner avoimesti selitti fasismilla ja sosialidemokratialla olevan saman päämäärän. "Yhteistyössä Lapuan kanssa" — kuten reformistijohtaja Mikkonen asian määritteli — hajottivat sosialidemokraatit Suomen ammatilliset järjestöt. Tätä yhteistyötään fasistisen porvariston kanssa yrittävät sosialifasistit "perustella" työläisillekin, esim. siten, kuin sosialifasistien päälehti kirjoitti:

> "Työväen pyrkimykset ovat kylläkin näennäisessä ristiriidassa suurkapitalistien edun kanssa. Mutta tämäkin ristiriita on vain **näennäinen** ja johtuu nurjista oloista sekä niiden luomista **ennakkoluuloista.**"

Luonnollisesti täytyy Suomenkin sosialidemokratian samalla etsiä mahdollisimman kieroja muotoja tämän yhteistyön ja fasismin tukemisen peittämiseksi. Niinpä se esim. kannattaa porvarillisen sortokoneiston lujittamistoimenpiteitä — muka lapualaisia vastaan tähdättyinä. Parlamentissa äänestivät sosialidemokraatit erikoisen lentävän poliisikomennuskunnan lisäämisen puolesta, minkä tehtävänä on hakata hajalle työväen mielenosoituksia sekä estää talonpoikaisston taistelutoimet pakkohuutokauppoja, veroryöstöjä ja muita fasistidiktatuurin rosvoustoimenpiteitä vastaan. Tämänkin äänestyksensä selittivät sosialifasistit olleen taistelua lapualaisfasismia vastaan. Ne tukevat fasismia — fasisminvastaiset tunnuslauseet huulillaan!

Erikoisesti viime aikoina on Suomen sosialidemokratian "vasemmistolainen" demagogia lisääntynyt. Muutamat yksityiset "vasemmistolaiset" sosialidemokraatit puhuvat jo jopa työväen diktatuuristakin, puhuvat "myötätuntoisesti" Neuvostoliitosta, sanovat tunnustavansa, että Neuvostoliitossa rakennetaan sosialismia jne. Ne kirjoittelevat lehtiinsä työläisten to-

dellakin huutavasta hädästä ja kurjuudesta, käyvät mitään sanomatonta sanasotaa raivolapualaisia vastaan, "demokratian puolesta" jne. Saksan sosialidemokratian petosta ne puolustelevat yrittäen samalla kierosti ja häikäilemättä hankkia marttyyrikruunua Saksan sosialidemokratialle esittämällä Saksan työläisten kommunistien johdolla käymän sankarillisen taistelun siten kuin taistelisivat Saksan sosialifasistitkin — ja juuri he ennenkaikkea — Hitleriä vastaan. Saksalaisten tavarain boikotista pitävät ne suurta ääntä lehdissään ja järjestöissään, mikä ei kyllä estä sitä, että sosdem johtajan Tannerin johtamissa osuustoiminnallisissa liikkeissä on nimenomaan kieltäydytty yhtymästä boikottiin. Ilman muuta on selvää, että sosialidemokraatit vastustavat kaikkea todellista taistelua hitlerismiä vastaan, hakaristilipun alla purjehtivien laivojen boikottia jne. Boikottikehoituksensa päättävät sosialidemokraatit sanoilla: Ostakaa suomalaisia tavaroita! Jotkut ajavat yksin tein Englanninkin kapitalistien asioita kehoittaen työläisiä ostamaan englantilaisia tavaroita.

Suomen esimerkki osoittaa havainnollisesti, että vielä fasistidiktatuurin vallitessakin on sosialidemokratia porvariston yhteiskunnallinen päätuki. Tämän voi kieltää vain parantumaton opportunisti, joka ei sosialidemokratian "vasemmisto"-johtajain sanojen takaa näe niiden t e k o j a. Ja sosialidemokratian työtätekeville vaarallisin keino fasismin tukemisessa on juuri sen "vasemmistolainen" demagogia ja manööverit, joita se voi suorittaa vielä fasismin vallitessakin. Tämän demagogian paljastaminen ei aina ole mikään helppo ja yksinkertainen asia. Puoluejäsenemme eivät läheskään aina kykene selvästi, konkreettisesti ja yksityiskohtaisesti selittämään ja paljastamaan joukoille tätä demagogiaa — puute, joka ei ole ominaista ainoastaan Suomen puolueelle, mutta joka ehdottomasti on voitettava.

Suurta hyötyä sosialidemokratian paljastamisessa olisi kaikille puolueillemme voinut antaa Kominternin yhteisrintamatarjous. Valitettavasti käsittivät eräät toverit ja vieläpä eräät puoluejohdotkin — niinkuin keskustelussa jo useasti mainittiin — yhteisrintamataktiikan opportunistisesti ja auttoivat siten sosialidemokratian aseman ja manöveerauskyvyn v a h v i s t a m i s t a, sensijaan että olisivat sitä heikentäneet. SKP on suorittanut periaatteellisesti oikeaa yhteisrintamataktiikkaa alhaaltapäin, se asetti yhteisrintamatarjouksen sosialidemokraattiselle puolueelle poliittisesti oikein. Tarjous herätti suurta mielenkiintoa ja myötätuntoa sosialidemokraattisten työläisten keskuudessa. Mutta joukkotyömme heikkoudesta — mihin vielä palaan — johtui, ettei puolueemme kyennyt vetämään tästä tarjouksesta sitä hyötyä vallankumouksellisen yhteisrintaman luomiselle, mikä siitä tarmokkaalla joukkotyöllä olisi voitu saada. Nämä heikkoutemme ja puutteemme vaikuttivat, että Suomen sosialidemokratia vielä viime kesän vaaleissakin kykeni saavuttamaan vaalivoiton. Kommunistithan eivät voineet ottaa osaa vaaleihin ja vasemmistolaisten työläisten listat hylättiin jo ennen vaaleja ja heidän vaalitoimintansa estettiin. Mutta SKP olisi voinut käyttää vaalitaistelua joukkojen mobilisoimiseen paljon paremmin kuin mitä tosiasiassa tapahtui. Nyt ei se kyennyt selvästi osoittamaan joukoille sosialifasismin osuutta fasistisessa rintamassa, vaan suuret joukot jäivät vielä siihen harhaluuloon, että sosialidemokraatitkin muka taistelisivat fasismia vastaan tai

että he ainakin ovat "pienempi paha", jota sopii äänestää.

Puolueemme kiinnittää kuitenkin aivan erikoista huomiota tähän sosialidemokratian konkreettiseen paljastamiseen. Puoluejohdon tehtävänä on aseistaa puolueen jäsenet asiallisilla argumenteilla jokaista sosialidemokraattien väitettä vastaan, niin että kommunistien ei tarvitse vaieta tai vastata vain haukkumasanoilla sosdem työläisten heille esittämiin, johtajiltaan oppimiinsa lauseparsiin — mitä kyllä valitettavasti paljon on tapahtunut. Puolueemme KK:n viimeinen täysi-istunto käsitteli tätä kysymystä erikoisen perinpohjaisesti ja antoi siitä puolueelle hyviä ohjeita.

Kommunistisen puolueen politiikan toteuttamisen välttämättömänä ehtona on bolshevistisen joukkotyön suorittaminen. Se edellyttää katkeamatonta, jokapäiväistä yhteyttä suuriin työväen joukkoihin työpaikoilla ja työttömäin keskuudessa sekä maaseudun köyhälistöön ja työtätekevään talonpoikaistoon. Se merkitsee näiden joukkojen järjestämistä taisteluun heidän jokapäiväisten tarpeittensa ja vaatimustensa pohjalla ja liikkeiden kohottamista — aina tilanteen mukaan — korkeampiin taistelumuotoihin. Tätä joukkotyötä voidaan fasistisen diktatuurin oloissakin suorittaa paljon paremmin, kuin mitä puolueemme käytännössä tähän asti on tapahtunut.

Tietysti puoluejärjestömme tekevät aktiivisia yrityksiä joukkoliikkeiden järjestämiseksi. XII plenumin jälkeen on Suomessa ollut muutamia huomattaviakin katumielenosoituksia ja taisteluesiintymisiä puolueemme alotteesta ja johdolla samoin kuin monia työttömien ja hätäaputyöläisten liikehtimisiä ja lakkoja, voimakkaita taistelumielenosoituksia järjestimme poliittisten vankien sankarillisen nälkälakon yhteydessä, jolloin yli 500 poliittista vankia henkensä alttiiksi pannen tarttui tähän äärimmäiseen taistelukeinoon. Mutta lakkoliikkeet — erikoisesti ottaen huomioon sen tilan, mihin Suomen työväenluokka nyt on poljettu — ovat olleet heikkoja.

Puolue toimii ja tekee työtä. Mutta suurin osa työstä koskee puolueen sisäisiä työaloja, kuten lehtien, lentolehtisten laatimista ja levittämistä, enemmän tai vähemmän teknillislaatuista työtä, solujen kokouksia, erilaisten konferenssien ja neuvottelujen järjestämistä jne. Puolueemme työ on vielä suurimmaksi osaksi "omassa liemessään kiehumista", missä tulokset eivät riittävästi vastaa uhrauksia. Tänäkin vuonna on useampi sata puolueen jäsentä joutunut vangituksi. Mutta kiinnijoutumisen syynä on useimmiten ollut järjestön sisäinen puuhailu eikä joukkotyö. Näin jää puolueen jäsenten monasti todella sankarillinenkin toiminta vaille joukkovaikutusta.

Yhtenä päätehtävistään pitää puoluejohto joukkotyön paremmin järjestämistä ja joukkoliikkeiden kehittämistä. Viimeisissä, aivan erikoisesti tämänvuotisessa KK:n täysi-istunnossa oli käänne laajaan bolshevistiseen joukkotyöhön käsittelyjen ydinkysymyksenä. Vaaditaan, että suurin osa puolueen jäsenten kaikesta työstä tulee olla joukkotyötä sanan varsinaisessa merkityksessä, jokapäiväistä työtä työpaikoilla ja työttömien keskuudessa, puolueettomain ja sosdem työläisten keskuudessa. Puolueen jäsenten on opittava keskustelemaan puolueettomien työtovereittensa kanssa, kuuntelemaan heidän valituksiaan ja vaatimuksiaan, kuuntelemaan sosialidemokraattisten työläisten vääriäkin katsomuksia leimaamatta heitä heti sosialifasisteiksi, asiallisesti ja vakuuttavasti kumoamaan heidän väärät

katsomuksensa ja väsymättömästi "muokkaamaan" heitä. Kommunistien on opittava oikein puhumaan joukoille, ei kaavamaisesti eikä aina vain "yleisistä periaatteista", ei niinkuin me puhumme keskenämme, vaan laajoille joukoille läheisellä ja tunnetulla tavalla, selvästi ja yksinkertaisesti. Tämä koskee useasti myöskin lehdistöämme ja muuta puoluekirjallisuuttamme, koko agitatiotamme. Esimerkkinä väärästä suhtautumisesta joukkoihin voin mainita tapauksen, jolloin eräs toimitsijamme halusi päättää joukkojulistuksen fasismia vastaan tunnuksella: "Eläköön joukkotyö!"

Joukkotyön oikein järjestäminen, erikoisesti illegaalisuuden ja fasistisen terrorin oloissa, vaatii paljon väsymätöntä, bolshevistista työtä. Tämän jokapäiväisen työn järjestäminen mitä laajimpien joukkojen keskuudessa on kuitenkin politiikkamme ja taistelumme menestyksen ehdottomana edellytyksenä. Meidän on — en tarkoita tällä vain Suomea — päästävä siihen, että puolueen jäsenet taitavasti osaavat saavuttaa puolueettomien ja sosdem työläisten keskuudessa vakinaista vaikutusta ja kerätä heidät niin ympärilleen, että me näiden "käsivarsiemme" avulla kykenemme kehittämään työväenjoukkojen liikkeitä ja toimintoja puolueen lujalla johdolla.

Tärkeänä julkisen joukkotyön probleemina on meillä kysymys t y ö s t ä r e f o r m i s t i s i s s a a m m a t i l l i s i s s a j ä r j e s t ö i s s ä. Käytännössä ei tätä työtä viime aikoihin saakka ole Suomessa tehty — huolimatta monista päätöksistä tämän työn tärkeydestä. Tosiasiallisesti on toimittu vain illegaalisen ammatillisen liikkeen rakentamiseksi. Puolue on kuitenkin lujasti päättänyt tehdä käytännössä käänteen säännöllisen vallankumouksellisen oppositiotyön järjestämiseksi reformistisissa järjestöissä. Fasistidiktatuurin oloissa on näiden järjestöjen merkitys ainoina legaalisina ammatillisina järjestöinä suuri, vaikkakin ne entisiin suuriin vallankumouksellisiin järjestöihin verrattuina ovat pieniä. Ammatillisen työmme painopiste jää kuitenkin työpaikoille, joissa säilytetään punaiset ammatilliset työpaikkaryhmät ja joissa me näiden ryhmien ja reformistisissa järjestöissä olevien vallankumouksellisen ammatillisen opposition (VAO) avulla johdamme jokapäiväistä taistelua työväen luokkaetujen puolesta.

Esimerkkinä tämän työn tärkeydestä on kokemus, joka saatiin tämän vuoden kesällä käydystä merimieslakosta, mikä oli suurin taistelu fasistimullistuksen jälkeen Suomessa. Meidän heikkoutenamme oli, ettei ennen lakkoa oltu järjestöllisesti kehitetty vallankumouksellista oppositiotyötä reformistien ja luopioiden johtaman merimiesliiton keskuudessa. Tästä syystä ei meidän onnistunut vaikuttaa lakon kulkuun. Liiton johto yhdessä reformistisen kuljetustyöläisten internationalen kanssa johti lakon täydelliseen tappioon.

Kysymys puolueen jäsenistön kasvattamisesta johtavaan työhön puoluekoneistossa on meillä nyt mitä kipein. Samoin taistelu ohranaurkintaa ja provokatiota vastaan. Mutta tämäkin taistelu on osattava oikealla tavalla kytkeä julkisen joukkotyön kehittämiseen. On päästävä pois maanalaisuuden ahtaista puitteista ja itseensäsulkeutuneisuudesta. On kasvatettava jäsenet tekemään joukkotyötä niinkuin kuka tahansa luokkataistelun kannalla oleva työläinen sitä fasistidiktatuurin oloissakin voi suorittaa.

Nykyisessä kärjistyneessä tilanteessa on tällä jokapäiväisellä vallankumouksellisella pikkutyöllä suuri poliittinen merkitys. Ilman tämän työn oikein järjestämistä

emme voi menestyksellä kehittää sen enempää taloudellisia ja poliittisia osittaistaisteluita kuin myöskään bolshevistisesti valmistaa proletariaattia tulevien ratkaisevien taisteluiden varalle. Teesiluonnoksessa todetaan, että "joka hetki voi tapahtua käänne, joka tulee merkitsemään talouspulan muuttumista vallankumoukselliseksi pulaksi", että me joka hetki voimme odottaa vallankumouksellisia purkauksia. Mutta aivan oikein on teeseissä myöskin painostettu, että kommunistien tehtävänä ei suinkaan ole vain passiivisesti odottaa näitä purkauksia. Kommunistien tehtävänä nykyisessä tilanteessa on kaikki voimansa jännittäen valmistella näitä purkauksia ja taistelun kautta valmistaa joukkoja osanottoon niihin ja puoluetta johtamaan niitä.

KK:n viimeisessä täysi-istunnossa hylkäsi puolueemme päättävästi ajatuksen, että meidän olisi vain jäätävä istumaan ja odottelemaan itsestään syntyviä joukkoliikkeitä. Sellainen ajatus on selvää opportunismia. SKP käy päättävää taistelua oikeisto-opportunistista päävaaraa vastaan, mikä meillä ilmenee pääasiallisesti puolueen johtavan osuuden aliarvioimisena, pessimistisenä toimettomuutena, passiivisena "hyvien aikojen" odotteluna, vaikeuksien edessä väistymisenä — näin niissäkin tapauksissa, jolloin oikeisto-opportunismi naamioituu "vasemmistolaisiin" lauseparsiin. Viime aikoina on puolueemme KK:n eräs jäsen, toveri Manner, edustanut tämäntapaisia oikeisto-opportunistisia tendenssejä — mutta KK:n taholta on ne päättävästi ja yksimielisesti torjuttu. Samoin torjui KK opportunistisen pessimismin ja paniikkimielialan aiheuttaman huudon kriisin tai "kriisin ainesten" olemassaolosta SKP:ssä. SKP oli fasistikumouksen jälkeen kriisissä, mutta se on sen jo aikoja sitten voittanut. Siitä sanoi KK:n täysi-istunto:

"Puolueemme on terve. Sillä on esitettävänä joukko saavutuksia ja tuloksia, mutta ne ovat vielä aivan rittämättömiä ja ne jäävät suuresti jälkeen kärjistyvän tilanteen vaatimuksista ja sen tarjoamista mahdollisuuksista. Tämä jälellejääneisyys on koko puolueen tarmokkaalla työllä mitä pikaisimmin poistettava."

Puolueen johto on lujasti sillä kannalla, että kurssi on nyt suunnattava ei spontaanisuuteen vaan p u o l u e e n o s u u d e n v o i m a k k a a s e e n k o h o t t a m i s e e n. NKP(b):n johto osoittaa kaikkien maiden kommunistisille puolueille esimerkin puolueen osuuden bolshevistisesta toteuttamisesta. Kaikkien kommunististen puolueiden tärkeimpänä tehtävänä on nyt parannetun agitation ja joukkotyön avulla aktivisoida ja kumouksellistuttaa joukkoja, kohottaa niiden kumouksellista taisteluhalua, osoittaa niille selvästi vallankumouksellinen perspektiivi, vallankumouksellinen ulospääsy kapitalismin pulasta, asettaa valtakysymys keskeiseksi kysymykseksi. Neuvostoliiton esimerkki, bolshevismin esimerkki, vain tämä esimerkki osoittaa kaikkien kapitalististen maiden riistetyille ja sorretuille ulospääsyn ja pelastuksen tien. Fasistisen terrorijärjestelmän, porvariston niin avoimen kuin "demokraattiseksi" naamioidun diktatuurin vastapainoksi, ulospääsyksi työtätekevien suunnattomasta kurjuudesta on asetettava n e u v o s t o v a l l a n tunnus. Kominternin suomalainen osasto, SKP, kutsuu Suomen työtätekeviä tähän taisteluun, suuren Lokakuun tielle, taisteluun Neuvosto-Suomen luomiseksi.

Kuomingtanin kuudes sotaretki ja Kiinan Punaisen armeijan voitto

Kirjoittanut

KAN-SEN

KUOMINGTANIN Kiinan Puna-armeijaa ja neuvostoja vastaan käymän taistelun aikana maailman imperialismi ei ole vielä milloinkaan antanut niin vakavaa, niin avointa ja aktiivista apua Kuomingtanille, kuin 6. sotaretkellä.

Kiinan neuvostohallituksen vetoomuksessa 6/IX v. 1933 sanotaan:

"...tällä Kuomingtanin 6. sotaretkellä paljastuu imperialistien osuus järjestäjinä ja murhapolttajina selvemmin kuin milloinkaan aikaisemmin. Kaikkien näiden maiden imperialistit osallistuvat 6. sotaretkeen ei enää vain antamalla rahoja ja aseita, vaan jo myöskin taisteluvoimilla.

Luovuttaessaan Nankingin hallitukselle 50 milj. Amerikan dollarin lainan niin sanotun "puuvilla- ja vehnälainan" nimisenä ja antaessaan 40 milj. Amerikan dollarin luoton lentolaivastoa varten, Amerikan imperialismi lähetti samalla Nankingin sotajoukkojen avuksi tuhoamaan meidän elämäämme ja vapauttamme 150 sotilaslentokonetta, kymmeniä tykeillä varustettuja höyrylaivoja, tankkeja, konekiväärejä, räjähdysaineita ja satoja lentäjiään sekä erilaisia sotilas- ja sotilasteknillisiä spesialisteja.

Englannin Kiinassa oleva lähettiläs Lampson jätti erikoisesti tekemällään matkalla Setshvaniin militaristi Lusjanille vielä 20 milj. puntaa ja aseita sekä ammuksia taistelua vaten 4. punaista armeijaamme vastaan.

Huolimatta amerikkalaisten, englantilaisten, japanilaisten ja muiden imperialistien välillä äärimmilleen kärjistyneestä taistelusta vaikutuspiireistä ja Kiinan jakamisesta, toimivat he Neuvosto-Kiinaa vastaan yhteisesti kiihoittaen ja painostaen lakeijoitaan, nankingilaisia, kantonilaisia ja pohjoisia militaristeja, että nämä toimisivat yhteisesti punaista armeijaa ja neuvostoja vastaan."

Maailman imperialismin tukemana mobilisoi Kuomingtan suunnattomia sotavoimia taisteluun punaista-armeijaa vastaan. Kun edellisiin viiteen sotaretkeen oli osallistunut asiallisesti vain Nankingin joukkoja (poikkeuksena 4. sotaretki, johon kantonilaiset joukot osallistuivat aktiivisesti), niin 6. sotaretkelle mobilisoi Kuomingtan sotajoukkoja kaikista piireistään: Huandunissa pantiin liikkeelle Tshentsitanin osastot, Fukienista Tsaitinkain ja Hunanista Hetsjanin osastot, tuotiinpa Kuomingtanin joukot Hupeista ja Setshvanistakin. Kaikkiaan mobilisoitiin väkeä yli miljoonan ja näistä osallistui yksin taisteluihin keskisiä neuvostopiirejä vastaan 642 tuhatta. Imperialistit olivat varustaneet tämän sotajoukon viimeisimmällä tekniikalla (lentokoneilla, tankeilla, tykeillä, myrkkykaasuilla j.n.e.). Samaan aikaan yritti Tshankaishi saksalaisen fasistikenraali von Secktin suunnitelman mukaan piirittää punaisen armeijan kaikilta puolilta, ajaakseen neuvostohallituksen umpikujaan ja alkaakseen sitten kemiallisen sodan Kiinan neuvostotasavallan, Kiinan anti-imperialistisen ja agraarivallankumouksellisen liikkeen perustan lopullisesti tuhoamiseksi.

Maailman imperialismin ei kuitenkaan onnistunut päästä tähän. Päinvastoin, voidaan todeta punaisen armeijan saaneen suuria voittoja monilla rintamilla.

1. Kiinan neuvostotasavallan keskisen piirin punainen armeija murskasi 19. armeijan Fukienin maakunnassa, lyöden takaisin vihollisen hyökkäykset keskistä neuvostopiiriä vastaan. Tshankaishin yritys piirittää keskinen neuvostopiiri kaikilta tahoilta, Kiangsun, Fukienin, Huandunin ja Hunanin pohjois- ja länsiosien puolelta, kärsi siis täten tappion. Sitä vastoin Kiinan punainen armeija saavutti suuria voittoja, valloitti Lentshen kaupungin Fukienin maakunnan eteläosassa, hajoitti kenraali Tsaitinkain 19. armeijan 78., 71. ja 72. divi-

sian, ottaen 4.600 kivääriä, 50 raskasta konekivääriä, 30 kevyttä konekivääriä, 500 mauseria, 400 tuh. patruunaa, 3 sotilasradioaparaattia, 5.000 käsikranaattia, 2.500 dania[1]) muonavaroja, 2000 kypäriä ja saaden vangiksi 3.500 sotilasta (niiden joukossa oli yksi brigadin komentaja, kolme rykmentin komentajaa ja neljä pataljoonan komentajaa); 3 kuomingtanilaista rykmenttiä siirtyi punaiseen armeijaan (Tokiossa ilmestyvän japanilaisen N i z i-N i z i-lehden tiedotuksen mukaan on punaisen armeijan puolelle siirtyneitä sotilaita yksi divisia). Fukienin maakunnan pohjoisosassa punainen armeija saavutti voiton kenraalien Tsaitinkain, Hetsjanin ja Lusinbain kuomingtanilaisista joukoista, valloitti suuren Jenpingin kaupungin, mikä on yksi kolmesta suuresta keskuksesta Fukienin maakunnassa ja valtasi 12 höyrylaivaa, joissa oli elintarpeita (suolaa y.m.) ja sotilasvarusteita (8 laivan purkamiseen tarvittiin yli 10 tuh. työläistä); 2 tuh. Jenpingin työläisistä astui punaiseen armeijaan ja yli 85 prosenttia punaisiin ammattiliittoihin; yksi pataljoona Kuomingtanin armeijan 52. divisiasta siirtyi punaisen armeijan puolelle. Tämän johdosta on Kuomingtanin armeija Fukienin maakunnassa nykyisin siinä tilassa, ettei se kykene kehittämään hyökkäystoimintaa punaista armeijaa vastaan ja se on antanut punaiselle armeijalle mahdollisuuden keskittää aktiivisuutensa Tshankaishin päävoimia vastaan.

Sankarillisen punaisen armeijan suuri voitto keskisessä neuvostopiirissä joudutti 19. armeijan sotilaiden ja työläisten ja työtätekevien talonpoikain joukkojen vallankumouksellistumisen prosessia Fukienin maakunnassa. Kun Fukienin militaristit varmistuivat siitä, että punaisten armeija oli voittamaton, keskeyttivät he rynnäkkönsä ja hyökkäsivät Tshankaishia ja Japania vastaan selviytyäkseen syntyneestä tilanteesta. Se on suuri poliittinen voitto.

Punaisen armeijan onnistui voittaa vastustaja monilla rintamilla ja se valloitti suuria kaupunkeja vihollisjoukkojen ankaran painostuksen alaisena.

Vaikka Tshankaishi valmistautuu heittämään yhä uusia joukkoja meitä vastaan, vaikka meidän ei vielä ole onnistunut murskata tätä päävastustajaamme rintamalla, niin on asema Tshankaishin joukoissa melkoisesti huonontunut, kun Fukieniin muodostettiin riippumaton hallitus, mikä tapahtuma joudutti hajaantumisprosessia Kuomingtanin leirissä ja voimistutti Tshankaishin vallan horjumista. Tshankaishin aseman vaikeus on siinä, että hänen on toiselta puolelta pakko antaa joukoistaan osa Fukienin puolustukseen ja toiseksi vetää selkäpuolelle useita tuhansia sotilaitaan järjestelyä varten siitä syystä, että punainen armeija hajoitti 79. kuomingtanilaisen divisian Tsinsin ja Tsyisin (Kiangsun maakunnassa) piireissä ja valtasi useita tuhansia kiväärejä.

2. K i i n a n p u n a i s e n a r m e i j a n t o i m i n t a a k t i v i s o i t u u k a i k i s s a n e u v o s t o p i i r e i s s ä. Punaisen armeijan osastot toisissa neuvostopiireissä kehittivät myöskin aktiivisen toiminnan Tshankaishin joukkoja vastaan, yhdistäen toimintansa keskisessä neuvostopiirissä olevan punaisen armeijan kanssa. Setshvanin maakunnassa saavutti punainen armeija suuria voittoja Setshvanin militaristien joukoista, joita Englannin imperialistit välittömästi johtivat. Neuvostoalue Setshvanissa laajeni ja punainen armeija on valloittanut viimeksi kuluneena aikana Wanhsien kaupungin, mikä on eräs Setshvanin suurimpia satamia Jangtsekiang-joen varrella. Kaikkien muistossa on vielä englantilaisten sotalaivojen suorittama Wanhsien pommitus v. 1925. Tässä kaupungissa, jolla on avoin kauppasatama, oli Tsinsin dynastian ja englantilaisen imperialismin välillä tehdyn sopimuksen mu-

[1]) Dan on tasan 60 kg.

kaan ollut voimassa englantilaisten, japanilaisten, ranskalaisten ja muita konsessioita. Mutta nykyisin Wanhsienissa, tässä imperialistien tärkeimmässä tukipaikassa, liehuu korkealla neuvostojen punainen lippu. Kaikki imperialistien etuoikeudet tässä kaupungissa on lakkautettu.

Tämä Kiinan 4. punaisen armeijan kunniakas voitto ei merkitse yksinomaan iskua neuvostopiireihin hyökänneille Setshvanin kenraalien sotajoukoille. Tuo voitto saattoi horjumaan englantilaisen imperialismin vallan Setshvanin maakunnassa, muodosti uhkan Hankoulle ja vaikutti demoralisoivasti Tshankaishin joukkoihin.

Punaisen armeijan osastot, jotka toimivat Hunanin ja Hupein maakuntien länsiosissa tov. Helunin johdolla, laajentavat tätä neuvostopiiriä. Nykyisin ovat punaisen armeijan osastot tunkeutuneet Setshvanin maakunnan Wanhsien kaupungista etelään oleviin piireihin, yhdistääkseen toimintansa Wanhsien vallanneiden puna-armeijalaisosastojen kanssa.

Setshvanin maakunnan lounaisosassa järjesti puolue joukon talonpoikaiskapinoita ja kaksi sotilaskapinaa kahdessa kuomingtanilaisessa brigadissa. Näiden brigadien toimesta valloitettiin eräitä piirikaupunkeja: Mabjan, Objan ja Omei, muodostettiin paikallinen neuvostohallitus ja erillinen punaisen armeijan divisia. Tällä tavalla muodostui Setshvanin maakuntaan jälleen yksi uusi neuvostopiiri.

Kiangsun koilliset puna-armeijalaisosastot tunkeutuivat Tshjetsjanin alueelle (Tshankaishin syntymäseutu) ja valloittivat Kaihun piirin. Tämä sai Tshankaishin vetämään osan joukoistaan Kiangsun maakunnasta Tshejetsjaniin, vaikka hän oli aikonut antaa Kiangsussa voimakkaan iskun keskiselle neuvostopiirille.

3. Imperialististen ja Kuomingtanin rosvojen neuvostopiirien rauhallista väestöä kohtaan harjoittama petomaisuus aiheutti valtavan kuohunnan Neuvosto-Kiinan ja Kuomingtanin alueen laajojen työtätekevien joukkojen keskuudessa. Työtätekevät joukot tukevat Kiinan neuvostoja ja punaista armeijaa taistelussa aseistettuja imperialistisia interventtejä ja kuomingtanilaisia vastaan suojellen Kiinan neuvostoja.

Suojellakseen vallankumouksen saavutuksia porvarillis-tilanherrain Kuomingtanin ja imperialistien veriseltä herruudelta ja näiden hyökkäyksiltä vastasi Neuvosto-Kiinan työtätekevä väestö suurella innostuksella neuvostohallituksen kutsuun punaisen armeijan rivien laajentamisesta. Punaiseen armeijaan liitytään joukottain. Levitetään tunnusta: «Velvollisuutemme on olla puna-armeijalainen». Viime aikoihin mennessä on punaisen armeijan laajentamiskamppailussa saavutettu seuraavia tuloksia (tiedot ovat epätäydelliset):

a) Maataloustyöläisten, toimitsijain ja käsityöläisten delegaattikonferenssissa, jonka Yleiskiinalaisen työn liiton toimeenpaneva byro oli kutsunut keskiseen neuvostopiiriin, tehtiin päätös kahden divisian muodostamisesta, jotka oli koottava maataloustyöläisistä, toimitsijoista ja käsityöläisistä. Tuo konferenssin päätös kohtasi lämpimän vastakaiun kaikkien seutujen työläisten taholta, ja siksipä valmistelevaa suunnitelmaa punaisen armeijan laajentamisesta ei vain täytetty, vaan myöskin ylitettiin. Elokuun 1 päivänä (sodanvastainen päivä, Nantshanin kapinan vuosipäivä ja Kiinan punaisen armeijan muodostamisen vuosipäivä) muodostettiin erikoinen punaisen armeijan mallidivisia neuvostohallituksen toimesta.

b) Punaiseen armeijaan liittyi vapaaehtoisina 4.505 henkeä paikallisista aseellisista osastoista Singon piirikunnasta ja 1.073 henkeä työläisistä ja työtätekevistä talonpojista, siis yhteensä 5.578 henkeä; nämä muodostivat Singon piirikunnassa erikoisen divisian, mikä liittyi 3. punaiseen armeijaan.

c) Boashenin piirikunnassa liittyi

punaiseen armeijaan 2.750 henkeä, muodostaen uuden rykmentin. Shenlin piirikunnassa 2.895 henkeä muodostaen punaiseen armeijaan kaksi uutta rykmenttiä, ja Shitshenin piirikunnassa liittyi noin 3.900 henkeä, jotka muodostivat uuden rykmentin. Kaikkiaan liittyi näistä kolmesta piirikunnasta punaiseen armeijaan 6 tuh. henkeä, jotka liittyivät 5. punaiseen armeijaan yhtenä divisiana. Tämä työ punaisen armeijan laajentamiseksi jatkuu edelleen.

d) Shuitsin piirikunnassa muodostettiin yksi mallidivisia, lukumäärältään 1.900 henkeä, ja se liittyi 1. punaiseen armeijaan.

e) Hunluen piirikunnassa mobilisoitiin 2.300 ja Hansjanin piirikunnassa 3.800 henkeä, yhteensä 6.100 henkeä, jotka muodostivat yhden divisian.

f) Punaisen armeijan rivien laajentamiskamppailun tuloksena mobilisoitiin Jundun piirikunnassa 1.900 henkeä, jotka astuivat 23. korpukseen ja olivat tärkeimpinä taisteluyksikköinä Tsjansista etelään olevalla rintamalla.

g) Muissa piirikunnissa, esim. Vanjan-Taihessa, Leanissa y.m., liittyi punaisen armeijan riveihin tuhat henkeä.

h) Tämän lisäksi käy nuoriso Kiangsun maakunnassa kamppailua muodostaakseen KNI:ille omistetun divisian. Nuorisoliittolaisten kutsu sai vastaansa laajan taistelukaiun työtätekevän nuorison keskuudessa. Junfyinin piirikunnassa liittyi yli 500 henkilöä nuorisosta punaisen armeijan osastoihin, Hansjanissa enemmän kuin 400, ja Hunluen piirikunnassa liittyi vain yhden solun työn tuloksena punaisen armeijan riveihin yli 150 henkeä nuorisoa. (Kaikki tiedot on saatu neuvostopiirien kirjeenvaihtajilta). Punaisen armeijan rivien laajentamiskamppailussa t y ö v äenluokka on osoittanut neuvostoalueilla kommunistisen puolueen ja punaisten ammattiliittojen johdolla suurta aktiivisuutta, tukien punaista armeijaa rajattomasti. Työväenjoukot muodostivat kaksi divisiaa, mitkä epäilemättä voimistavat proletariaatin johtavaa osuutta punaisessa armeijassa. Köyhälistöryhmien edustajakokouksessa, missä oli 800 edustajaa, kuultiin TpKK:n puheenjohtajan, tov. Maotsedunin selostus ja tehtiin yksimielinen päätös 80 tuhantisen punaisen armeijan osaston muodostamisesta. Neuvostopiirien kirjeenvaihtotiedotuksissa mainitaan, että «punaisen armeijan rivien laajentamiskamppailuun osallistuvat aktiivisesti vanhat miehet ja vanhat naiset, jotka eivät voi itse astua sotapalvelukseen. He harjoittavat voimakasta agitatiota nuoremman polven keskuudessa punaisen armeijan riveihin astumisen puolesta. Niinpä Singon ja Shitshen piirikunnista kaupunkien ja maaseudun työtätekevä väestö lähettää poikansa punaiseen armeijaan. Hunluen piirikunnan maaseudulla vanhat naiset osoittavat pojilleen ja miehilleen, että on välttämätöntä liittyä punaisen armeijan osastoihin. Se on Kiinan historiassa ennennäkemätöntä armeijan tukemista laajojen väestökerrosten puolelta.»

Ilmaistessaan suunnatonta aktiivisuutta ja innostusta punaisen armeijan rivien laajentamiskamppailussa neuvostopiirien asujamisto tietää, että ratkaisevan iskun antamiseksi 6. vastavallankumoukselliselle sotaretkelle on välttämätöntä jännittää kaikki voimat, että on suunnattava kaikki energia taisteluun kuomingtanilaista taloudellista saartoa vastaan ja neuvostopiirin taloudellisen kehittämisen ja punaisen armeijan varustelun puolesta. Eräässä viimeisessä neuvostopiireistä saapuneessa tiedotuksessa mainitaan, että Kiangsun maakunnan neuvostopiireissä on työllä kylvöalan laajentamiseksi viljelemätöntä maata raivaamalla päästy suuriin tuloksiin.

Niinpä esim. Boashenin piirikunnassa muokattiin 10 päivän aikana viljelemätöntä maata 6.000 dania ja Hunluen piirikunnassa muokattiin yli 5.000 dania. Tämän rinnalla käydään aktiivista taistelua elintarpeiden kul-

jetuksen ja tuotteiden säästön puolesta. Juidun piirikunnassa työläiset esittivät vapaaehtoisesti, että heidän palkkojaan supistettaisiin muonavarojen kuljetuksen hyväksi. Monilla paikoilla muodostetaan erikoisia rahastoja punaisen armeijan varustamiseksi väestön elintarpeiden säännöstelyn laskuun. Singon piirikunnassa muodostivat naiset erikoisen tuotantobrigadin, taistellen toteuttaakseen tunnusta: «Ei saa jättää tuumaakaan maata muokkaamatta.»

Kahden viime kuukauden kuluessa on työtätekevä väestö luovuttanut lainaobligatioita ilman minkäänlaista korvausta neuvostohallitukselle 200.697 dollarin arvosta. Menoja on säästetty 22.596 dollaria. Paitsi obligatioiden lahjoittamista, järjestää työtätekevä väestö vielä keräyksiä hallituksen auttamiseksi. Samanaikaisesti erilaiset neuvostopiirien joukkojärjestöt tekevät kokouksissaan ja konferensseissaan ehdotuksia neuvostohallitukselle uuden 3 miljoonan dollarin lainan liikkeellelaskemiseksi osuustoiminnan kehittämisen ja uusien tuotantolaitosten perustamisen hyväksi. Tällaisia esityksiä saapuu useita kymmeniä päivässä. Shuitsinin työtätekevä väestö suoritti koemerkinnän uudelle lainalle ja se kohosi 400.000 dollariin. Neuvostopiirien väestö toimii täten sen vuoksi, että neuvostohallituksen tukeminen merkitsee samalla vallatun maan ja vapauden puolustusta.

Neuvosto-Kiinan puolustusliike laajenee myöskin työläisten, talonpoikien ja työtätekevien keskuuteen kuomingtanilaiseen Kiinaan. Englantilais-amerikkalaisen tupakkayhtiön työläisten lakon aikana Shanghaissa, johon osallistui yli 8.000 työläistä, esitettiin tunnus: «Puolustakaa Kiinan neuvostoja, vastustakaa Kuomingtanin ja imperialistien hyökkäystä puna-armeijaa vastaan.» Pikkuporvaristo ja opiskelevien laajat joukot, joilla ei ole minkäänlaisia suhteita puolueeseemme, ovat viime aikoina ilmaisseet suurta tyytymättömyyttä Kuomingtaniin, joka kavalsi kolme maakuntaa Pohjois-Kiinassa, antautuen selvästi japanilaisille imperialisteille. Väestön keskuudessa herättää suunnatonta tyytymättömyyttä myöskin se, että Kuomingtan lähettää japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun asemasta miljoona-armeijoita taistelemaan Kiinan neuvostoja vastaan. Äskettäin pidetyssä sodanvastaisessa konferenssissa Shanghaissa oli läsnä yli 70 edustajaa Shanghain tekstiilitehtaista, tupakkatehtaista, merimiesten, rautatieläisten ja kunnallistyöläisten keskuudesta ja myöskin vapaaehtoisista joukko-osastoista Mantshuriasta, Tshaharista, Setshvanista, Hepeistä, Kiangsusta, Huandunista, Tsjansystä, Shensistä, Kiinan neuvostotasavallan punaisesta armeijasta ja Fukienin maakunnan 19. armeijasta. Tässä konferenssissa hyväksyttiin yksimielisesti päätöslauselma protestiksi Kuomingtanille ja imperialisteille, jotka käyvät sotaa Neuvosto-Kiinaa ja punaista armeijaa vastaan. Sunjatsenin leski Suntsilin lausui, että «ainoastaan taistelu Kuomingtanin kukistamiseksi, ainoastaan taistelu Kiinan neuvostoja vastaan käytävää sotaretkeä vastaan voi lopettaa sodan, jota Japani ja muut imperialistivallat käyvät Kiinan jakamiseksi ja paloittelemiseksi».

4. Punaisen armeijan voittojen ja Kiinan neuvostohallituksen vaikutuksen kasvun yhteydessä ja sen vuoksi, että laajojen joukkojen taistelu Kuomingtanin sotaretkeä vastaan laajenee sekä neuvostopiireissä että myöskin kuomingtanilaisessa Kiinassa, kärjistyvät ristiriidat vastavallankumouksellisten leirissä. Nankingin hallituksen raha-asiat ovat rappiotilassa. Pohjois-Amerikan ja Japanin ristiriidan kärjistymisen seurauksena ja neuvostopiirien ja punaisen armeijan menestyksen johdosta kärjistyvät Kuomingtanin sisäiset ristiriidat Tshankaishin johtaman Nankingin hallituksen ja fukienilaisen kenraaliryhmän välillä (Tsaitinkai, Tsjanhuannai y.m.), ja Huhanminin ja Tshenmintsun ja näitä vastassa ole-

vien Tshentsantanin ja Tshankaishin välillä.

Samaan aikaan on voimistunut imperialistien välitön hyökkäys neuvostoja ja punaista armeijaa vastaan. Amerikkalaiset, japanilaiset, englantilaiset, italialaiset, hollantilaiset y.m. meriväen kuljetuslaivat ovat valmiina saapumaan Futshoun, Amoyn, Svatoun ja Honkongin satamiin. Tjantsiniin rakentavat imperialistit lentokonehallia, johon voidaan sovittaa noin tuhannen lentokonetta, ollakseen valmiina minä hetkenä hyvänsä antamaan apua Tshankaishille taistelussa Neuvosto-Kiinaa vastaan ja Neuvostoliittoa vastaan käytävän sodan valmisteluissa. Englannin imperialistit lähettävät sotalaivastonsa Wanhsieniin valmistautuen toistamaan Wanhsienin väestön pommituksen vielä laajemmassa mitassa. Tshankaishi työnsi kiireesti suurimman osan amerikkalaiselta pääomalta saamastaan «puuvilla- ja vehnälainasta» toisille imperialisteille, ostaen näillä varoilla lentokoneita Pohjois-Amerikan Yhdysvalloista (ks. Shinbaon uutista). Tshankaishi rakentaa uusia lentokonehalleja Lintshuaniin, Tsianiin ja Nantsaniin, järjestää uudelleen pääesikuntaansa ja muodostaa uusia komennuskuntia taisteluun kommunismia vastaan. Tshankaishi saapui Fukieniin henkilökohtaisesti johtaakseen punaista armeijaa vastaan suoritettuja sotaliikkeitä. Laajentaen rintamansa 133 mailin pituiseksi hän antoi käskyn yleiseen hyökkäykseen punaista armeijaa vastaan. Samaan aikaan hän ryhtyy eräisiin uusiin otteisiin antautumisessaan japanilaiselle imperialismille, antaen ohjeita selvästi japanilaisystävälliselle Huan Funtshatsopinille, että tämä hyväksyisi kokonaisuudessaan japanilaisten vaatimukset, jotta hän sillä tavalla saavuttaisi vieläkin reaalisempaa apua japanilaiselta imperialismilta taistelussa kiinalaisia neuvostoja vastaan.

Kansainvälinen imperialismi valmistuu nyt entistä voimakkaammin Kiinan neuvostovallankumouksen julmaan tukahduttamiseen. Koko maailman proletariaatin ja kaikkien sorrettujen kansojen on tehtävä itselleen selväksi, että punainen armeija, vaikka se on voitollisesti estänyt 6. vastavallankumouksellisen sotaretken Kiangsuun, ei vielä ole tuhonnut lopullisesti tärkeintä vihollistaan Tshankaishia, jolla on käytettävissään tankkeja, lentokoneita ja kaikkia kemiallisia välineitä sodankäyntiin ja jota kansainvälinen imperialismi välittömästi avustaa. Koko maailman proletariaatin ja työtätekevien on lujitettava taisteluaan Kiinan neuvostotasavallan puolustamiseksi, osoitettava uusia naytteitä kansainvälisestä proletaarisesta solidaarisuudesta Kiinan työtätekeville joukoille ja sen työläisten ja talonpoikain punaiselle armeijalle näiden sankarillisessa taistelussa imperialistien ja Kuomingtanin sotaretkeä vastaan.

On välttämätöntä muistaa, että vaikka Kiinan punainen armeija ja laajat työtätekevien ja talonpoikain joukot käyvät sankarillista taistelua neuvostojen puolesta, niin ne eivät voi kuitenkaan estää aseiden, lentokoneiden, tankkien, kanuunoiden ja kemiallisten välineiden lähettämistä Amerikasta, Englannista, Japanista, Ranskasta ja muista imperialistimaista Kiinaan. Totta on, että imperialistimaissa laajat työtätekevien joukot, meidän luokkaveljemme, ovat jo alkaneet kehittää taistelua Kiinan neuvostotasavallan puolustamiseksi, mutta he eivät ole vielä täyttäneet täydellisesti tärkeintä tehtäväänsä. Johtajamme tov. Sen Katajama, joka äskettäin lähti pois luotamme, antoi meille ennen kuolemaansa ohjeen, että «aseellisen hyökkäyksen vaara Neuvostoliittoa kohtaan on tullut paljon voimakkaammaksi kuin aikaisemmin. Meidän on annettava apua Kiinan punaiselle armeijalle, sillä se on voima, joka kykenee suojaamaan vallankumouksellista Kiinaa ja Neuvostoliittoa».

Kaikkien maiden työtätekevät: Sen vuoksi, ettei Kiinan neuvostotasaval-

lan enää tarvitsisi joutua hyökkäyksen alaiseksi imperialistien ja Kuomingtanin taholta, sen vuoksi, että todella taisteltaisiin Neuvostoliiton, kansainvälisen proletariaatin isänmaan, puolesta, että todella taisteltaisiin uutta imperialistista sotaa vastaan, sen vuoksi, että te itse vapautuisitte kapitalistisesta riistosta ja sorrosta omissa maissanne, on teidän noustava taisteluun Neuvosto-Kiinan puolesta.

Katkerissa taisteluissa vastavallankumouksellista sotaretkeä vastaan, taistellen kuomingtanilaisten sotajoukkojen lentokoneita, tankkeja ja kemiallisia aseita vastaan, odottavat Kiinan punainen armeija ja laajat työtätekevien ja talonpoikaiston joukot kärsimättömästi teidän apuanne ja tukeanne.

Toveri Stalinin keskustelu herra Dyrantin kanssa

Joulukuun 25 pnä 1933 tov. Stalin otti haastattelua varten vastaan amerikalaisen lehden NEW YORK TIMESIN kirjeenvaihtajan herra Dyrantin. Haastattelu kesti tunnin.

DYRANTI: Ettekö suostuisi lähettämään kirjelmää Amerikan kansalle New York Timesin kautta?

Stalin: Ei. Kalinin on jo sen tehnyt, minä en voi sekaantua hänen prerogatiiveihinsa.

Jos kysymys on Amerikan Yhdysvaltojen ja SNTL:n välisistä suhteista, niin minä tietystikin olen tyytyväinen suhteiden uudistamisen johdosta, ollen se merkitykseltään erittäin suuri toimenpide: poliittisesti — sen takia, että se kohottaa rauhan säilyttämisen mahdollisuuksia; taloudellisesti — sen takia, että se poistaa ulkoa päin tulevat ainekset ja suo maillemme mahdollisuuden käsitellä niitä kiinnostavia kysymyksiä asiallisella pohjalla; lopuksi, se avaa mahdollisuudet molemmin puoliselle yhteistoiminnalle.

Dyranti: Kuinka suuri, Teidän mielestänne, tulee olemaan Neuvostoliiton ja Amerikan välisen kaupan mahdollinen laajuus?

Stalin: Pysyy voimassa se, mitä Litvinov sanoi Lontoossa taloudellisessa konferenssissa. Meidän maamme muodostaa maailman suurimmat markkinat ja me olemme valmiit tilaamaan suuren määrän tavaroita ja maksamaan niistä. Mutta me tarvitsemme suotuisia luottoehtoja ja, sitäkin enemmän, meillä pitää olla varmuus siitä, että voimme maksaa. Me emme voi tuoda ilman vientiä, sillä emme halua tehdä tilauksia ellei meillä ole varmuutta siitä, että voimme määräaikana maksaa.

Kaikki ihmettelevät sitä, että me maksamme ja voimme maksaa. Tiedän — nykyään ei pidetä tapana maksaa lainoja. Mutta me teemme sen. Muut valtiot ovat lakkauttaneet maksut, mutta SNTL ei niin tee eikä tule tekemään. Monet ovat olleet sitä mieltä, että me emme voi maksaa, että meillä ei ole millä maksaa, mutta me olemme osoittaneet kaikille, että voimme maksaa, ja heidän on täytynyt myöntää se.

Dyranti: Miten on kullan tuotannon laita SNTL:ssa?

Stalin: Meillä on paljon kultarikkaita seutuja ja ne kehittyvät nopeasti. Meidän tuotantomme on jo kaksinkertaisesti ylittänyt tsaarinaikaisen tuotannon ja antaa ny-

kyään yli satamiljoonaa ruplaa vuodessa. Varsinkin kahtena viime vuonna me olemme parantaneet tutkimustöittemme metoodia ja olemme löytäneet suuria varastoja. Mutta teollisuutemme on vielä nuorta — ei vain kultatuotannon alalla, vaan myöskin takkiraudan, teräksen, kuparin, koko metallurgian alalla, ja meidän nuoren teollisuutemme voimat eivät toistaiseksi riitä antamaan asianmukaista apua kultatuotannolle. Kehityksen tempot meillä ovat nopeat, mutta laajuus on vielä pieni. Me voisimme lyhyen ajan kuluessa nelinkertaistuttaa kultatuotannon, jos meillä olisi enemmän suuria haroja ja muita koneita.

D y r a n t i : Mikä on neuvostohallituksen ulkomailta saamain krediittien yleissumma?

S t a l i n : Hiukan yli 450 miljoonan ruplan. Viime vuosina olemme maksaneet suuria summia — kaksi vuotta sitten olivat krediittisitoumuksemme 1400 miljoonaa. Kaiken tämän me olemme maksaneet ja tulemme maksamaan määräaikana v. 1934 loppuun mennessä tai v. 1935 alussa, määräaikoina.

D y r a n t i : Oletamme, että ei ole enää epäilystä neuvostohallituksen maksuhaluun nähden, mutta miten on asianlaita neuvostohallituksen maksukyvyn kanssa.

S t a l i n : Meillä ei ole mitään eroa edellisen ja jälkimmäisen välillä, sen takia, että me emme tee sitoumuksia, joita emme voi maksaa. Tarkastakaapa meidän taloudellisia suhteitamme Saksaan. Saksa on julistanut moratorion ulkomaisten velkojensa huomattavaan osaan nähden, ja me voisimme käyttää hyväksemme Saksan antamaa esimerkkiä ja menetellä aivan samoin Saksaan nähden. Mutta me emme tee sitä. Ja samalla kuitenkaan me emme ole enää niin suuressa määrässä riippuvaisia Saksan teollisuudesta kuin aikaisemmin. Me voimme valmistaa itse tarvitsemamme koneiston.

D y r a n t i : Millainen on Teidän mielipiteenne Amerikasta? Olen kuullut, että Teillä oli pitkä keskustelu Bullittin kanssa, mitä mieltä Te olette hänestä? Oletteko Te, niinkuin kolme vuotta aikaisemminkin, sitä mieltä, että meidän pulamme — niinkuin Te silloin minulle sanoitte — ei ole kapitalismin viimeinen pula?

S t a l i n : Bullitt teki minuun ja tovereihini hyvän vaikutuksen. En ollut häntä milloinkaan aikaisemmin tavannut, mutta olin paljon kuullut hänestä Leniniltä, jota hän myöskin miellytti. Minua miellyttää hänessä se, että hän ei puhu niinkuin tavallinen diplomaatti, — hän on suoraluontoinen ihminen, puhuu sitä, mitä ajattelee. Yleensä hän teki täällä sangen hyvän vaikutuksen.

Roosevelt on kaikesta päättäen päättäväinen ja miehekäs politiikko. On olemassa sellainen filosoofinen järjestelmä — solipsismi, — jonka perussisältö on se, että ihminen ei usko ulkonaisen maailman olemassaoloon ja uskoo vain omaan minäänsä. Näytti pitkän aikaa siltä, että Amerikan hallitus on tällaisen järjestelmän kannalla eikä usko SNTL:n olemassaoloa. Mutta Roosevelt ei ilmeisestikään ole tämän kummallisen teorian kannattaja. Hän on realisti ja tietää, että todellisuus on sellainen, millaisena hän sen näkee.

Mitä tulee taloudelliseen pulaan, niin se tosiaankaan ei ole viimeinen pula. Tietystikin pula on horjuttanut kaikki asiat, mutta viime aikana, nähtävästi, asiat alkavat korjaantua. On mahdollista, että taloudellisen laskun alin kohta on jo sivuutettu. Minä en ajattele, että olisi mahdollista saavuttaa v. 1929 nousua, mutta siirtyminen pulasta depressioniin ja jonkinlaiseen asioiden vilkastumiseen lähimpänä aikana, tosin eräänlaisin heilah-

duksin ylös- ja alaspäin, ei vain ole mahdollinen, vaan ehkäpä todennäköinenkin.

Dyranti: Entä mitenkä Japaniin nähden?

Stalin: Me tahtoisimme olla hyvissä suhteissa Japanin kanssa, mutta, ikävä kyllä, se ei riipu yksistään meistä. Jos Japanissa pääsee voitolle järkevä politiikka, voivat maamme elää ystävyydessä. Mutta me epäilemme, että sotakiihkoiset ainekset voivat työntää takaalalle järkevän politiikan. Siinä on todellinen vaara, ja meidän on pakko valmistautua sen varalle. Ei yksikään kansa voi kunnioittaa hallitustaan, jos se näkee hyökkäyksen vaaran eikä valmistaudu itsepuolustukseen. Minusta tuntuu, että Japanin taholta tulee olemaan epäviisasta, jos se hyökkää SNTL:n kimppuun. Sen taloudellinen asema ei ole erikoisen hyvä, sillä on heikkoja kohtia — Korea, Mandshuria, Kiina, ja sitten tuskin voidaan luottaa, että se saa tukea muilta valtioilta tässä seikkailussa. Ikävä kyllä, hyvät sotilasspesialistit eivät aina ole hyviä taloustieteilijöitä, ja he eivät aina tee eroa aseen voiman ja talouden lakien voiman välillä.

Dyranti: Entä Englannin kanssa?

Stalin: Minä ajattelen, että kauppasopimus Englannin kanssa tulee allekirjoitetuksi ja taloudelliset suhteet pääsevät kehittymään, koska konservatiivisen puolueen on pakko ymmärtää, että he eivät ole mitään voittaneet asettaessaan esteitä kaupankäynnille SNTL:n kanssa. Mutta minä epäilen, että nykyisissä olosuhteissa molemmat maat voisivat saada kaupankäynnistä niin suuret edut, kuin olisi voitu edellyttää.

Dyranti: Miten Te suhtaudutte Kansainliiton reformeerausta koskevaan kysymykseen sen italialaisessa asetelmassa?

Stalin: Me emme ole tämän johdosta saaneet minkäänlaisia ehdotuksia Italian taholta, vaikka meidän edustajamme onkin käsitellyt tätä kysymystä italialaisten kanssa.

Dyranti: Onko Teidän asenteenne aina kielteinen Kansainliittoon nähden?

Stalin: Ei, ei aina ja eikä kaikkien ehtojen vallitessa. Te ette ehkä täysin ymmärrä meidän katsantokantaamme. Saksan ja Japanin Kansainliitosta poistumisesta huolimatta, — taikka, ehkäpä juuri sen takia — Kansainliitto voi muodostua jonkinlaiseksi jarruksi pidättääkseen sotatoimien syntymistä tai ehkäistäkseen niitä. Jos näin on, jos Kansainliitto voi osoittautua jonkinlaiseksi mättääksi sillä tiellä, jos vaikkapa vain hiukankin vaikeuttaa sodan syttymistä ja jossakin määrin helpoittaa rauhan asiaa, — niin silloin me emme ole Kansainliittoa vastaan. Niin, jos historiallisten tapausten kulku tulee olemaan tällainen, niin ei ole mahdotonta, että me tuemme Kansainliittoa sen suunnattomista puutteellisuuksista huolimatta.

Dyranti: Mikä on tällä kertaa SNTL:n sisäpolitiikan tärkein probleemi?

Stalin: Tavaravaihdon kehittäminen kaupungin ja maaseudun välillä ja kaikkien liikennemuotojen, erikoisesti rautatieliikenteen, voimistaminen. Näiden kysymysten ratkaiseminen ei ole kovinkaan helppoa, mutta helpompaa, kuin niiden kysymysten, jotka me jo olemme ratkaisseet, ja minä olen vakuutettu, että me ratkaisemme ne. Teollisuutta koskeva probleemi on jo ratkaistu. Maatalousprobleemi, talonpoikais-kollektiivitalousprobleemi — kaikkein vaikein probleemi — voidaan jo pitää ratkaistuna. Nyt on ratkaistava tavaravaihdon ja liikenteen probleemi.

Suomen maaseudun pulatilanteesta ja SKP:n tehtävistä maaseudulla

(Jatk. n:oon 1)

Tov. IIVON

selostuksesta SKP:n täysi-istunnossa v. 1933

Sosialidemokratia on periaatteellisesti asettunut kannattamaan porvariston suunnittelemia asutuspoliittisia toimenpiteitä. Se on muutamissa yksityiskohdissa ilmaissut olevansa eri mieltä maataloushallituksen suunnitelman kanssa, mutta pääasiassa se yhtyy siihen ajatukseen, jota asutussuunnitelmassa esitetään, nim, että asutustilalliset joutuvat lunastamaan maansa ja siten sidotuksi velkataakan alaiseksi.

On tärkeää paljastaa sosialidemokratian asenne tässäkin kysymyksessä ja asettaa sitä vastaan meidän oikea maapolitiikkamme: suurtilallisten, tukkiyhtiöiden, valtion ja pappiloiden y.m. maista on köyhille talonpojille ja maatyöläisille luovutettava lisämaata korvauksetta. Maakysymyksen selvittämisen kautta on kohdistettava taistelu kapitalismia vastaan ja nostettava maakysymyksen yhteydessä maattomain ja vähämaisten eteen vallankumouksellinen perspektiivi.

Työttömäin keskuudessa on esiinnyttävä voimakkaasti näitä suunniteltuja pakkotöitä ja siihen yhdistyviä militarisoimispyrkimyksiä vastaan. On selvästi osoitettava, etteivät työmahdollisuudet tämän asutuspolitiikan kautta suinkaan lisäänny. Suunnitelmien mukaan on aiottu asutuspolitiikkaan varten ottaa rahat tähän asti varatöihin käytetyistä summista.

PORVARISTON PUOLUEET TALONPOIKIEN NISKOILLA

Porvariston pulapolitiikka on ehtinyt nyt fasistisen diktatuurin aikana antaa meille ainekset fasistipuolueiden paljastamiseen. Me voimme paljastaa maalaisliiton, miten se on hallituksessa ja eduskunnassaan ollut suurporvariston ryöstöpolitiikkaa toteuttamassa talonpoikia ryöväämässä. Maalaisliitto harjoittaa pulan pohjalla demagogiaa. Se tahtoo näytellä vielä, että se ajaa muka köyhäinkin talonpoikain asiaa. Osoittamalla, minkälaiset ovat maalaisliiton politiikan seuraukset, me voimme työtätekeville talonpojille sen paljastaa. Maalaisliitto m.m. on ratsastanut koron alentamisvaatimuksilla, mutta eduskunnassa se m.m. Maakiinteistöpankin obligatiokoron äänesti 6 ½ %:iin. Maalaisliiton pomot ovat itse suuria pankkiherroja ja maalaisliitto pankkien uskollinen vahtikoira. Maalaisliiton politiikka on myös selvä pakkohuutokauppoihin ja talonpoikain pulaliikehtimisiin nähden. Nivalan kapinan aikana maalaisliittolainen hallitus lähetti poliisikomennuskunnat ja sotaväen liikehtiviä talonpoikia vastaan.

S o s i a l i d e m o k r a t i a on erikoisesti kunnostautunut pankkien etujen vartijoitsijana. Se on asettanut jyrkästi kaikkia talonpoikain niitä pyrkimyksiä vastaan, jotka ovat tarkoittaneet todella helpottaa talonpoikain asiaa. Sosialidemokratia on yksin korkokysymyksessäkin koettanut asettaa vastakkain työläiset ja talonpoikain suuret joukot, selittämällä, että koron alentamisen vaatimus tähtää yhteiskunnallisen elämän hermoihin ja saattaa aikaan sekasortoa, työttömyyttä ja työväen aseman kurjistumista. Täl-

laisella kierolla asettelulla se puolustaa toimenpiteitään pankkien korkoryöstön puolustamisessa. Meidän on osoitettava, ettei työväestöllä ole mitään syytä asettua pankkien etujen valvojaksi ja sosialidemokratian yritykset saada työväestö korkokysymyksessä pankkiherrain asialle on lyötävä takaisin. Sosialidemokraattien suunnitelma, jota he ovat korkokysymyksen yhteydessä suunnitelleet, on sellainen, että otettaisiin muutamia suurimpia liikepankkeja valtion kontrolliin. Tätä he ovat selittäneet suorastaan sosialismina. On paljastettava, ettei sosialidemokratialla ole aikomustakaan käydä pankkiherrain suurten voittojen kimppuun. Heidän puheensa sosialisoimisesta ovat vain petkutusta tai sitten he pyrkivät jonkinlaisen säännöstelyn kautta lujittamaan pankkien valtaa.

Sosialidemokratia on paljastettava myöskin sen suhteessa talonpoikaisliikehtimisiin. Nivalan kapinan aikaisia sosialidemokratian otteita on käytettävä jatkuvasti heidän paljastamiseensa. Sosialidemokraatithan Nivalan talonpoikain liikehtimisen aikana yllyttivät fasistipoliisia talonpoikain kimppuun. Sosialidemokraatti kirjoitti, ettei tilkkanen vertakaan olisi pahasta.

FASISTIEN PULADEMAGOGIA

Erikoisen huomion ansaitsee Ajan suunnan ja lapuanliikkeen viime aikoina esille nostama demagogia pulakysymysten pohjalla. Ajan suunnan ja «isänmaallisen kansanliikkeen» taholta tehtiin jokin aika sitten alote eduskunnan pikaisesta kokoonkutsumisesta muka maatalouspulan ratkaisemiseksi. Jo edellä mainittiin minkälaista suunnitelmaa lapualaiset esittivät maatalouden velkain siirtämisestä valtion haltuun ja siinä yhteydessä suurta setelien ulosläskemista. Meillä on syytä erikoisesti kiinnittää huomio lapuanliikkeeseen tässä suhteessa. On näet luultavaa, että kokoomuksen sisäisessä työnjaossa asetetaan lapualaisille erikoiseksi tehtäväksi entistä räikeämmän pulademagogian harjoittaminen. On luultavaa, että kokoomuksessa järjestetään sellainen työnjako, että hallituksen politiikkaa tulevat valvomaan ne kokoomuksen piirit, jotka ovat erillään «isänmaallisesta kansanliikkeestä», ja yhteiskunnallisesta demagogiasta tulee huolehtimaan entistä enemmän «isänmaallinen kansanliike». «Isänmaallisen kansanliikkeen» alote maatalouden velkain vakauttamisesta 4 %:n korolle ja siirtämisestä valtion haltuun Suomen pankin kautta, sen laskiessa vastaavan määrän seteleitä liikkeelle, on toiselta puolen suunnitelma vapauttaa valtion kustannuksella suuret korkoryövärilaitokset, liikepankit, vahingonvaarallta, joka niitä uhkaa sen takia, että maatalouden velat ovat hyvin epävarmoja saatavia. Toiselta puolen tällaisen ehdotuksen tekemisen yhteydessä, puhumalla suuriäänisesti talonpoikain hätätilanteesta, koettavat lapualaiset kalastaa pulassa olevia talonpoikia kannattajikseen.

Viime aikoina on fasistiporvaristo entistä enemmän kiinnittänyt huomiota kansalliseen yllytykseen talonpoikain keskuudessa nostamalla esiin aitosuomalaisten ja ruotsinkielisten välisen riidan, porvarit ovat tahtoneet saada suomenkielisen ja ruotsinkielisen talonpoikaiston asetetuksi vastakkain. Luonnollisesti tässä kysymyksessä esiintyy myöskin selvänä suomalainen porvariston shovinismi, joka tähtäytyy ruotsalaista vähemmistöä vastaan. Pääasiassa kansalliskiihkon lietsominen tapahtuu kumminkin Neuvostoliittoa vastaan nostattamalla «ryssävihaa». Meidän on taisteltava tätä kansallista yllytystä vastaan. Parhaiten voimme tätä tehdä puolestamme selvittämällä Neuvostoliiton talonpoikain saavutuksia ja osottaen, mitenkä Suomen porvarit tahtovat saattaa Suomen työtätekevän kansan sotaan sosialismia raken-

tavaa Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia vastaan. Neuvostoliiton kysymyksien selvittäminen on ollut tähän asti meidän taholtamme hyvin heikkoa.

TYÖTÄTEKEVÄN TALONPOIKAISTON HÄTÄPUOLUSTUS

Työtätekevä talonpoikaisto ei voi odottaa mitään apua fasisti- ja sosialifasistipuolueilta. Sen on entistä selvempänä paljastanut tämä nykyinen pula-aika ja näiden puolueitten politiikka talonpoikain ryöväämiseksi. Talonpoikaiston keskuudessa onkin tavaton määrä tyytymättömyyttä, joka etsii purkautumistietä. Tämä tyytymättömyys ilmeni voimakkaana viime vaaleissakin, talonpoikain joukkoerona maalaisliiton vanavedestä ja talonpoikain siirtymisenä Nivalan kapinan pohjalla syntyneen kansanpuolueen ja pienviljelijäpuolueen kannattajiksi luullen näitä puolueita sellaisiksi, että ne todella ajavat pulasta kärsivän maalaiskansan asiaa. Tämä tyytymättömyys ilmenee myöskin siinä, että talonpoikaiston keskuudessa lakkaamatta puhutaan pulakysymyksistä ja suunnitellaan, mitä pitäisi tehdä.

Talonpoikain tyytymättömyys ilmenee aktiivisena taisteluna pakkohuutokauppain lopettamiseksi, vaatimuksena turvata talonpoikain työn tulokset heidän haltuunsa. Talonpoikaisto, sen työtätekevät kerrokset ovat esittäneet lukuisia vaatimuksia vero-, korko-, hinta- ja välityspalkkiokysymyksissä. Myöskin on ilmiöitä, jotka osoittavat talonpoikaiston hakevan itselleen liittolaisia taistelussa rahavaltaa vastaan.

Kärkevimpänä taistelukysymyksenä työtätekeväin talonpoikain keskuudessa on ollut kysymys pakkohuutokauppojen lopettamisesta. Pakkohuutokauppain lopettamisliike lähdettyään alkuun suurtalollisten liikkeenä on muodostunut pien- ja keskivarakkaitten talonpoikain taistelutoiminnaksi. P a k k o huutokauppain estäminen on saanut huomattavan laajuuden varsinkin Oulun läänissä. Tällä kertaa näyttää ainakin päältä katsoen siltä, että pakkohuutokauppain estämisliikkeessä on pysähdystä. Viimeiset pakkohuutokauppain estämiset, joista porvarilehdet antoivat tietoja, olivat tammikuussa. Silloin oli Muhoksella, Nivalassa, Alavieskassa, Haapajärvellä y.m. suuri joukko tapauksia, jolloin työtätekevät talonpojat yhdessä työläisten kanssa estivät pakkohuutokauppojen pitämisiä. Voi olla mahdollista, että porvarilehdet tahallaan vaikenevat nyt tästä pakkohuutokauppain estämisliikkeestä. Mutta on hyvin mahdollista sekin, että vaalitoiminnan aikana sen luomat illusiot ovat osittain vaikuttaneet tämän aktiivisen taistelun väliaikaiseen heikontumiseen. Hyvin tärkeätä on, että maaseudun työläiset antavat aktiivisen avun työtätekeväin talonpoikain taistelulle pakkohuutokauppoja vastaan. Pohjois-Suomessa on näin tehtykin. M.m. Tyrnävällä jäi työväki töistä pois osallistuakseen pakkohuutokauppain estämiseen. Pakkohuutokauppain estämisliike on saanut hyvin rajuja muotoja. On suorastaan tapettu niitä, jotka ovat esiintyneet pakkohuutokaupoissa talonpoikain omaisuuden huutajina. Pääalustajan mainitsema puukotustapaus sattui eräässä huutokauppatilaisuudessa, jonka yhteydessä pidettiin pulakokousta. Siellä alkoi eräs suurtalonpoika provosoida ja häneen kohdistui kiihtyneitten talonpoikain viha.

Keskeisin vaatimus tällä kertaa työtätekevillä talonpojilla on pakkohuutokauppain lopettamisvaatimus. Nyt kun pakkohuutokauppain lukumäärä tavattomasti kasvaa, on meidän kiinnitettävä erikoista huomiota aktiivisen taistelun nostattamiseen pakkohuutokauppoja vastaan. Toisena hyvin tärkeänä kysymyksenä on ollut ja on edelleenkin työpalkkakysymys, varsinkin pohjois-Suomessa. Se on siellä vähintään yhtä tärkeä

kuin korko- ja hintakysymys muualla Suomessa. Meidän viime- ja toissavuotisissa päätöksissä on selvästi osotettu ne kysymykset, joiden ympärillä talonpoikain taistelua on järjestettävä.

Talonpoikain keskuudessa on koron alentamisvaatimus saanut suuren velkautumisen ja hirvittävän korkoryöstön takia laajaa vastakaikua. On esitetty talonpoikain keskuudessa korkojen maksulakkoakin. Hintakysymys on näytellyt myöskin huomattavaa osaa. Vaaditaan välittäjäin rosvovoittoja supistettavaksi. Taistelussaan elämänsä puolesta talonpoikaisto joutuu jyrkästi fasistista virkakomentoa vastaan ja siksi talonpojat ovat hyvin tiukasti vaatineet suurvirkamiesten palkkain alentamista ja virkaherrain määrän supistamista.

TAPAHTUUKO TALONPOIKAIN KESKUUDESSA RADIKALISOITUMISTA

Viimeaikoina eivät talonpoikaisliikehtimiset Suomessa ole niin laajenneet kuin olisi voinut odottaa. Tähän on syynä osittain se, että SKP on tässä kysymyksessä heikosti tehnyt työtä. Kun tarkastaa eduskuntavaalien tulokisa, on niistä merkittävä seuraavia seikkoja, jotka osoittavat talonpoikaistossa tapahtuvaa liikuntaa pulan pohjalla. Uudellamaalla on todettavissa ruotsinkielisillä maaseutupaikkakunnilla huomattavaa siirtymistä ruotsalaisen puolueen kannattamisesta sosialidemokratian äänestämiseen. Tämä osottaa, että pulan painamana ruotsinkieliset talonpojat etsivät pulansa ratkaisua. Se, että he ovat antaneet äänensä sosialidemokratialle, osoittaa, kuinka voimakkaita ovat vielä reformistiset harhat ja kuinka heikkoa on SKP:n työ ollut talonpoikain joukkoliikkeen järjestämisessä, nostattamisessa ja johtamisessa ruotsinkielisen työtätekevän talonpoikaiston keskuudessa. Lounais-Suomessa on myöskin sosialidemokratian äänimäärä kasvanut entisillä torppariseuduilla. On hyvin luultavaa, että osa entisistä torppareista, jotka itsenäistymisensä alkuaikoina siirtyivät kannattamaan porvarillisia puolueita, ovat nyt antaneet äänensä sosialidemokraateille.

Tärkein vaaleissa huomioitava kysymys on maalaisliiton vaalitappio. Maalaisliitto menetti noin 60.000 ääntä näissä vaaleissa. Sen parhaimmalla tukialueella Oulun läänissä se menetti kolmannen osan kaikista äänistään. Se on osotus talonpoikain keskuudessa pulan pohjalla tapahtuneesta selviämisprosessista, joka ei ole kuitenkaan vielä johtanut näitä suuria talonpoikaisjoukkoja täysin selville vesille. Pienviljelijäpuolueen saama huomattavan suuri äänienlisä mielestäni merkitsee reformististen harhojen ilmenemistä köyhän talonpoikaiston keskuudessa. Pienviljelijäpuolue on syntynyt ja toimii fasistisen laillisuuden raameissa. Ilmeisesti talonpoikaiston keskuudessa on harhaluuloja siitä, että syntyy uusi maalaisliitto, joka muodostuu todelliseksi köyhän maalaiskansan asianajajaksi. Sikäli kuin tuo harhaluulo liittyy pienviljelijäpuolueeseen, niin luulen, että talonpojat voidaan hyvin nopeasti siitä vapauttaa, sillä tuo puolue ei todella pyrikään kehittämään aktiivista taistelua talonpoikain elinkysymysten puolesta.

Oulunläänin eteläisessä vaalipiirissä tapahtunut talonpoikaisäänestäjäin joukkovyöry «kansanpuolueeseen» osoittaa jos mikään talonpoikaistossa tapahtuvaa vasemmistumisprosessia. «Kansanpuolue» syntyi Nivalan kapinan pohjalla. Kansanpuolueen kehitysprosessi on kulkenut yhtä rintaa talonpoikain pulaliikehtimisen kanssa. «Kansanpuolueen» johto kyllä tietoisesti on koettanut tämän liikehtimisen kuohita. Mutta «kansanpuolueen» perusjärjestöissä ilmeisesti on hyvin voimakkaana talonpoi-

kainen taisteluhenki. On todettava myöskin, että «kansanpuolueen» on täytynyt saada huomattava määrä kannattajia ennen vasemmistoa äänestäneistä maaseudun raatajapiireistä.

SKP:n TEHTÄVÄT

SKP:n on selvitettävä talonpoikaiskysymyksen merkitys puolueessa ja voitettava kaikki tämän kysymyksen aliarviointi. Puolueen jäsenet on aseistettava argumenteilla, että ne voivat selittää ensinnäkin työväenluokalle sen luokkatehtävänä olevan työtätekevän talonpoikaiston voittamisen työväestön liittolaisiksi. Mutta meidän on opittava myöskin menemään talonpoikaiston keskuuteen ja opetettava talonpoikia järjestämään joukkotoimintaa. Viime vaalien antama opetus on se, ettei talonpoikaisliike saa laskea joukkotoimintaansa ja luopua taistelusta pakkohuutokauppoja vastaan, vaan sen pitää päinvastoin käyttää vaaleja hyväkseen työtätekeväin talonpoikain liikehtimisen nostattamiseksi.

SKP:n puoluelehdistö on suhtaantunut työtätekeväin talonpoikain pulataisteluun laimeasti. Viime vuoden loppupuolella ja tämän vuoden aikana ei Tiedonantaja ole tätä kysymystä selvittänyt eikä käsitellyt ja kuitenkin, saadaksemme liikkeen käyntiin, pitää jatkuvasti kysymystä selvittää myöskin työläisille, joiden keskuuteen Tiedonantaja pääasiassa leviää. Puolueen organisation vahvistuminen maaseudulla ei ole myöskään tyydyttävä. Siihen täytyy lujasti tarttua kiinni. Puoluejärjestöön on ennen kaikkea pyrittävä vetämään maatyöläisiä ja heidän kauttaan ohjattava ja kehitettävä talonpoikain joukkotaistelua. Peruslähtökohtana maaseututyössä täytyy olla SKP:n v. 1931 ja 1932 päätökset. V. 1931 päätöksissä on kohta, jossa sanotaan: «Köyhälistön ja pientalonpoikain laajojen rivien luokkataisteluun, tämän taistelun vahvistamiseen ja nousuun kompuolueen johdolla perustuu vallankumouksen näköala Suomessa.» Tämä on oikein sanottu. Käytännössä on työ järjestettävä siten, että saamme työväenluokan taisteluliittolaisiksi nostatetuksi maaseudun köyhälistön ja pientalonpoikain laajat rivit niiden omien kysymysten pohjalla. Tämä taistelu esilleauttaa vallankumouksellisen pulan kehittymisen Suomessa.

Meidän pitää käyttää kaikkia julkisia mahdollisuuksia, pitää saada joukkoliikettä. Talonpokaisliikettä paremmin kuin työväen taisteluakaan ei voida käydä ahtaissa pienissä ryhmissä eikä salaliittolaismaisella askartelulla. Talonpoikain joukkoliike, jos se on todella joukkoliikettä, tulee hyvin voimakkaasti iskemään porvaristoa arkaan kohtaan.

Maatyöläisten järjestämiskysymykseen on meidän myöskin kiinnitettävä entistä enemmän huomiota. Meillä usein puhutaan, että maatyöläisten suuremmat joukkoliikehtimiset voivat syntyä vain vallankumouksellisessa tilanteessa. Meidän on muistettava, että vallankumouksellinen tilanne voi syntyä vain näiden suurten joukkoliikkeitten kautta ja siksi on nyt lujitettava yhteyksiä maatyöläisiin, vedettävä heitä taisteluun palkkojen puolesta, porvariston asutuspolitiikkaa vastaan, nostaen meidän maakysymysasettelumme.

Puolueen on kiinnitettävä huomio Neuvostoliiton kysymysten selostamiseen esittäen Neuvostoliiton kysymysten valossa talonpoikaistolle tulevaisuuden perspektiivin. Puolueemme talonpoikaispäätöslauselmassa 1923 vuodelta on kohta, jossa selitetään talonpoikaiston omaisuus, nim. työtätekevän talonpoikaiston, koskemattomaksi. Tätä ohjelmaa meidän on hyvä vieläkin tehdä tunnetuksi hälventääksemme työtätekeväin talonpoikain keskuudessakin olevaa epäluuloa kommunisteja vastaan. Neuvostoliiton kokemuksien pohjalla on osoitettava, mitenkä siellä on ta-

lonpoikaistolle turvattu mahdollisuus kohottaa elämäänsä, kun sensijaan fasisti-Suomessa talonpoikain asema jatkuvasti kurjistuu. Porvariston sodanvalmisteluun on myöskin kiinnitettävä huomiota ja osoitettava työtätekeville talonpojille, miten Suomen porvaristo tahtoo ajaa talonpoikaiston ja työväestön sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Talonpoikaiskysymyksen käsittelyssä on puolueemme ottanut joitakin askeleita eteenpäin, yhteyksiä talonpoikaistoon on saatu ja on talonpoikaiston liikehtimistäkin kehitetty. Myöskin talonpoikaiskysymyksen teoreettisessa selventämisessä olemme astuneet enemmän konkreettisuuteen. Kuitenkin ollaan vielä tässä kysymyksessä vasta alulla. Piireissä, puolueen perusjärjestöissä hyvin heikosti tätä kysymystä käsitetään, ja heikosti tehdään työtä. Nykyisen tilanteen vallitessa on tämä kysymys asetettava puoluejärjestössä esiin hyvin terävänä. On nostettava esille ja tehtävä tunnetuksi puolueemme tunnus työväen ja pienviljelijäin liiton välttämättömyydestä ja työväen ja talonpoikain tasavallan tunnus. Näiden puolesta on taistelua kehitettävä.

Japanin imperialismi uusien seikkailujen edessä

(Jatkoa n:oon 1)

Kirjoittanut

K. JOLK

Viimeaikaiset meluavat oikeusjutut fasistisia osanottajia vastaan toukokuun 15 p. 1932 tapahtumiin (pääministeri Inukain murha ja valmistelut Tokion sähköaseman räjähdyttämiseksi j.n.e.) on tehty upseeriston mahtavaksi hyökkäysaseeksi oppositionistisia poliittisia ryhmiä vastaan. Koko oikeudenkäynti näissä jutuissa oli niin järjestetty, että syytettyjen penkiltä koko maahan levitettiin mitä julkeinta fasistista agitatiota. Syytetyt syyttivät Mitsui ja Mitsibusin liikkeitä, ruhtinaita Saiondsia ja Makinoa ja muita opposition johtajia "isänmaan pettureiksi", samalla ylistäen sotilaspiirien partiotismia. Syytettyjen puolesta nostettiin koko maata käsittävä kamppailu ja vaadittiin nuorten "isänmaan ystävien" vapauttamista. Kolmekymmentätuhatta anomusta, jotka suurimmaksi osaksi olivat verellä kirjoitettuja, jätettiin viranomaisille. Syytettyjen hyökkäävät puheet julkastiin kokonaisuudessaan lehdissä, muuttuen ne siten fasistisen demagogian äänitorviksi. Voipa sanoa, että koko sotilas-fasistisen liikkeen kehitys Japanissa viime kuukausina on tapahtunut tässä omalaatuisessa muodossaan — ja julkisina oikeusjuttuina.

Näiden oikeusjuttujen avulla upseeriston epälemättä onnistui terrorisoida osa poliittisia vastustajiaan. On varsin merkille pantavaa, että Seijukain puolue, joka ennen oikeusjuttua esiintyi ankarasti arvostellen hallitusta, vaatien sen vaihtamista Seijukain puolueen kabinettiin (Seijukain puolueella on parlamentissa enemmistö), oikeusjutun alkamisen jälkeen on vaiennut ja hiljakseen poistunut poliittiselta eturintamalta.

Tuloksena muodostuneesta taloudellisesta ja poliittisesta tilanteesta maassa on voimien suhde Saiton kompromissihallituksessa

tullut seuraavaksi: *sotilaspiirien rooli tärkeimmissä sisä- ja ulkopolitiikan kysymyksissä on nykyään ratkaiseva, vaikkakaan eivät sotilaspiirit vielä ole saavuttaneet täydellistä määräysvaltaa.*

Tämän ohella *upseeriston merkitys ja valta yhä kasvaa*, mikä ei tapahdu tietenkään ilman vakavia kahnauksia oppositiossa olevien porvarillisten ryhmien kanssa. Viimeiseksi puhkesi tämä hankaus Japanin ministeriössä (viiden ministerin neuvottelu) budgettikysymyksessä, joka on näiden hankauksien riittävän selvä ilmaisu.

Sotilaspiirit vahvistivat asemaansa tekemällä vissejä myönnytyksiä. Erikoisesti he toistaiseksi luopuivat ajatuksesta likvidoida parlamentti ja poliittiset puolueet. Sovitteleva sanomalehdistö nojaa Arakin tiedotuksiin siitä, että "sotilaspiirejä tyydyttää saavutettu puolueiden yhteistoiminta Saiton hallituksen kanssa".

Porvariston lähentyminen upseeristoon heijastuu *ylähuoneen* käytöksestä, joka v. 1933 kevääseen on ollut sotilas-fasistista liikettä opponeeraavien porvarisryhmien tyyssija. Ylähuoneen puheenjohtaja *Konoe,* joka on varsin lähellä ruhtinas Saiondsia, huomatavinta upseeristo-vastaisten ryhmitysten edustajaa, äskettäin esiintyessään hyväksyi varustelujen voimistuttamissuunnan ja puhui sotilas- ja meriministeriön budgettivaatimusten täydellisen tyydyttämisen puolesta[1]). Sama ylähuone kokouksessaan elokuun 26 p. esiintyi Saiton hallituksen yhteistyöskentelyä vastaan poliittisten puolueiden kanssa, koska "poliittisen rauhattomuuden lähteenä ovat juuri poliittiset puolueet"[2]).

Tällainen aivan uusi suhtautuminen poliittisiin puolueisiin nähden ylähuoneen puolelta, joka viime vuosina on suojellut voimassa olevaa parlamenttista järjestelmää sotilas-fasistisilta hyökkäyksiltä, on varsin merkittävä: *Se todistaa vaikutusvaltaisten porvarillisten ryhmien alkaneen siirtyä sotilasfasistisen liikkeen kannalle.* Seijukain ja Minseiton puolueet, jotka ovat rappeutumistilassa, tuskin voivat olla vakavana vastuksena upseeristolle sen vähitellen siirtyessä lopulliseen vallan valtaamiseen. Tosi kyllä, että Seijukai ei voi avoimesti ja ehdottomasti esiintyä Saiton hallituksen puolesta (jonka puitteissa nyt tapahtuu sotilaspiirin asteettainen vallankasvu), sillä tuo puolue on, pyrkiessään uudelleen saamaan takaisin joukkojen silmissä menettämäänsä mainetta, liian äänekkäästi arvostellut hallitusta sen "toimettomuudesta", "kykenemättömyydestä auttaa maata kriisistä" j.n.e. Siksi "maineen säilyttämiseksi" esitettiin elokuussa 1933 voimakkaasti mainostaen "viiden vaatimuksen" ohjelma. Hallituksen tukemisen ennakkoehtona Seijukain puolue esitti hallitukselle "ehdotonta suostumista" "viiden vaatimuksen" ohjelmaan. Kuitenkin sitten selveni, että hallitus, yhteyksiensä vuoksi Minseiton puolueeseen, ja muistakin syistä, ei halunnut tähän suostua, jolloin Seijukain puolue vaatimattomasti esitti ohjelmansa kabinetille ja lupasi tukensa "jos hallitus toimii Seijukain periaatteiden mukaisesti".

"Nyt on muodostunut rauhallisuus poliittisessa asemassa" totesi *Asahi*-lehti äskettäin. Japanin porvarillisten poliittisten piirien kannalta viimeiset kuukaudet ovat olleet varsin levottomia ja "tapahtuma"-rikkaita. Pääministeri Saito on useita kertoja tavannut Sudsia, Seijukain johtajaa, ja Vakatsukia, Minseiton johtajaa, jopa Adatsia, pienen mutta porvarillisissa piireissä vaikutusvaltaisen,

[1]) "The Japan Chronicle Weekly" elokuun 31 päivältä v. 1933.

[2]) "Asahi" elokuun 31 päivältä 1933.

fasistisen Kokumin-puolueen johtajaa. Saito on käynyt tapaamassa myöskin ylähuoneen johtajaa. Sitä paitsi on ollut kohtauksia Seijukain ja Minseiton sekä Adatsin ja muiden poliittisten johtajien välillä. Kaikilla näillä "kohtauksilla" on Japanin poliittisissa piireissä ollut suuri merkitys, koska juuri tällä tavalla ratkaistaan kaikki tärkeimmät poliittisen kurssin riitakysymykset. Kyseessä olevassa tapauksessa koko tämän puuhan tarkoituksena on ollut se, että *pääministeri Saito on ottanut itselleen toimeksi kaikkien porvarisryhmien tiivistämisen "kansallisen hallituksen" lipun alle, hallituksen, joka on sotilaspiirien vallan verhona.*

Että porvarilliset piirit kannattavat nykyistä hallitusta, jossa sotilaspiireillä selvästi on johto-osuus, ilmenee, paitsi muista tosiasioista, myöskin siitä, miten maan rahapörsseissä noteerataan hallituksen arvopapereita. Hallituksen viimeiset lainat noteerataan yli nimellisarvonsa. Niinpä nimellisarvon ollessa 100, noteerataan 5-prosenttinen kotimaisten lainojen sarja 103,1 ja 4½ prosenttinen sarja 102,2, sekä 4-prosenttinen 100,3. Etelä Mantshurian uudet osakkeet (360 milj. arvosta), samoin kuin Mantshurian puhelin- ja sähkölennätin yhtiön (50 milj. arvosta) on realisoitu varsin menestyksellisesti. Tosi kyllä, että näissä pörssioperatioissa ratkaiseva osa on ollut puhtaasti finanssiluontoisilla ilmiöillä (vapauden pääomien olemassaolo, inflatio j.n.e.), mutta kuitenkin *pörssin poliittisella luotolla* hallitukseen ja sotapuolueeseen on myöskin tässä ollut kaikkea muuta kuin vähäinen osuus. "Upseeristolla on nyt ei vain kontrolli mielipiteisiin nähden, vaan on se päässyt käsiksi väestön kukkaroon", kirjoitti hiljakkoin eräs amerikkalainen sanomalehtimies.

*

Japanin kansantalouden johtaminen taloudellisesta umpikujasta, johon se lähimmässä tulevaisuudessa sota-inflatiokonjunktuurin johdosta joutuu, maan pelastaminen ulkopoliittisista vaikeuksista, johon se on joutunut, porvarilliskartanoherrain monarkian auttaminen kypsyvästä vallankumouksesta — kas siinä ne tehtävät, jotka on itselleen ottanut sotapuolue. On itsestään selvää, että ainoan ulospääsyn koko tästä ristiriitojen vyyhdestä tämä puolue näkee *sodassa.* Suurta huomiota ansaitsee tämän yhteydessä korkeimpien johtavien työntekijöiden neuvottelukokouksen päätös sotaministeriössä syysk. 13 p:nä, päätös, joka on julkaistu Japanin sanomalehdistössä:

"Neuvottelukokous katsoo, että nykyinen kansainvälinen tilanne on niin jännittynyt, että v. 1935—36 saattaa syntyä uusi sota. Siksi sotaa ehkäistäkseen on Japanin suoritettava entistä voimakkaammin valtakunnan puolustuksen valmistelua..."[1])

Sotapuolueen, joka todellisuudessa nyt on vallassa, on välttämätöntä pitää maata *suuressa sodan edellisessä jännitystilassa.* Tämä on sille välttämätöntä ensiksikin pitääkseen itsellään poliittisen vallan ja voimistuttaakseen vaikutustaan. Se ehdottomasti vähenisi, jos esimerkiksi tulisi täydellinen rauha Kiinan kanssa, tahi japanilaismantshurialaiset viranomaiset lakkaisivat järjestämästä provokatoorisia esiintymisiä SNTL:oa vastaan Mantshou Go'on alueella. Juuri tämän vuoksi sotilaspiirit koko Japanin hallituksen viimeaikaisesta käytöksestä päättäen eivät halua Etelä-Kiinan rautatiekysymyksen rauhallista ratkaisua ja täysin rauhallisten välien aikaansaamista Neuvostoliiton kanssa (jatkuva kieltäytyminen hyökkäämättö-

[1]) "Asahi" syyskuun 17 p. 1933.

myyssopimuksen allekirjoittamisesta jn.e.).

Sotaa edeltävän jännityksen aikaansaamiseksi on välttämätöntä alistaa kaikki liberaalis-oppositioniset ja vallankumoukselliset liikkeet maassa, vetoamalla "poikkeukselliseen aikaan". On pidettävä maata sotaa edeltävässä kuumetilassa myöskin siksi, että olisi helpompi pumpata rahavaroja armeijan uudelleen varustamiseksi ja maan todelliseen valmisteluun suurta sotaa varten, niin mantereella kuin merelläkin.

Lähenee, niin kirjoittavat japanilaiset lehdet, "kohtalokas vuosi 1936", se merkitsee: vuosi, jolloin päättyvät Washingtonin (1922) ja Lontoon (1930) sopimukset merivarusteluista. Oikeastaan "vuoden 1936" kohtalo on ratkaistava jo 1934, koska valtakuntien sopimuksien mukaisesti ilmoitus sopimuksien uudelleen tarkastamisesta on tehtävä jo kaksi vuotta ennen sopimusajan umpeen kulumista. Japanin imperialismin intressien mukaista on käyttää hyväkseen merisotilaallista etevämmyyttään Yhdysvaltoihin nähden ja toteuttaa ratkaiseva yhteenotto Amerikan laivaston kanssa ennen kuin Yhdysvaltain suuri merisotilaallinen rakennusohjelma on toteutettu. Japanin imperialismi käsittää hyvin, että Japanin laivaston ylivoima vuosi vuodelta vähenee sikäli kuin Amerikan merivarustelut edistyvät, sillä Yhdysvaltain taloudelliset mahdollisuudet ovat paljoa suuremmat kun Japanin. Mutta ennen japanilais-amerikkalaista sotaa on seikkailuhaluisimpien sotilaspiirien mielipiteiden mukaan ratkaistava "Neuvostoliiton Kaukaisen Idän kysymys", sillä kuten usein ovat julkilausuneet Japanin sotilaskirjailijat aikakauslehdissä ja kirjoissa, ilman lujaa perustaa mannermaalla, ilman Japanin meren muuttumista "sisämereksi", toisin sanoen ilman neuvostomaan rannikon valtaamista Japani pelkää sotaa Yhdysvaltain kanssa. Kaukaisen Idän Neuvostoalueen valtaamista pidetään siis valmistavana askeleena japanilais-amerikkalaiseen sotaan.

Siksi meitä ei ollenkaan ihmetytä "amerikkalais-ystävällinen" ele Japanin ulkopolitiikassa. Elokuussa v. 1933 kenraali Araki keskustellessaan *Associated Press*'in johtajan kanssa alleviivasi sitä, että "on välttämätöntä päästä sellaiseen perusteelliseen keskinäiseen ymmärrykseen, jotta ei milloinkaan (?) meille toistemme kanssa pääsisi tulemaan sotaa"[1]).

Pääministeri Saito äskettäin asetti kysymyksen japanilais-amerikkalaisen sopimuksen teosta, joka koski sovinto-oikeutta (*Miako*, 8/IX—33). Japani todennäköisesti nykyään kaikin voimin pyrkii estämään suhteittensa kärjistymistä Amerikan kanssa (lakkaamatta tietystikään merivarusteluista), vapauttaakseen kätensä mantereella SNTL:oa vastaan.

Paraillaan suoritettavana oleva Japanin armeijan uudelleen järjestely ja aseistaminen, josta japanilaiset lehdet paljon kirjoittavat, ja sotilasvarustelut Mantshuriassa todistavat, että todellisuudessa Japanin tärkeimmät sotavalmistelut tällä hetkellä ovat suunnatut nimenomaan SNTL:oa vastaan.

Nyt muodostunut taloudellinen ja poliittinen tilanne ja Japanin hallitsevissa luokissa ilmennyt sotapuolueen osuuden voimistuminen osoittaa, että kaukaisessa Idässä on sotaseikkailujen vaara jälleen suurentunut.

---

1) "The Japan Chronicle Weekly" elok. 31 p:ltä 1933.

KIRJALLISUUSARVOSTELUA

Miten valko-Suomessa väärennellään luokkasodan historiaa

MUUAN saksalainen filosofi on verrannut historian runotarta vanhaan tautien saastuttamaan ja syömään katunaiseen, väittäen, että kirjoitettu ihmiskunnan historia on samalla tavalla läpeensä valheen saastuttama. Tämä filosofinen viisaus pitää täydellisesti paikkansa ainakin siihen Suomen porvariston palkkaamien historiankirjoittajien tuotantoon nähden, joka kulkee "Suomen vapaussodan" nimellä.

Valkoisten kirjoittama Suomen luokkasodan historia on alusta loppuun sen siivottoman valheen saastuttama, että Suomessa v. 1918 valkoisten puolelta käytiin jonkinlaista "vapaussotaa" muukalaista sortajaa, "ryssää" vastaan, joka muka uhkasi Suomen itsenäisyyttä. Tämän valheen tueksi eivät valkoiset historijoitsijat voi esittää ainoatakaan tosiasiaa. Suomen kansaa oli todella sortanut Venäjän tsaarinvalta, johon Suomen suurporvaristo nojautui taistelussaan työväkeä vastaan. Tsaarinvalta kukistui helmikuussa v. 1917, mutta kansallinen sorto ei siihen loppunut. Sitä jatkoivat Nikolai verisen seuraajat, Venäjän kapitalistien edustajat ja kätyrit, miljukovit, gutshkovit, kerenskit ja zeretellit. Mutta Suomen porvaristolla ei silloinkaan vielä ollut pienintäkään taipumusta edes haaveilla "vapaussodasta" tätä todellista muukalaista sortajaa vastaan, vaan jatkoi se entiseen tapaansa armasta veljeilyään Venäjän porvariston kanssa ja nojautui entiseen tapaan venäläiseen virkavaltaan ja Kerenskin husaareihin taistelussaan Suomen työväenluokkaa ja Suomen kansaneduskuntaa vastaan, joka työläisedustajien johdolla kävi sitkeätä taistelua Suomen riippumattomuuden puolesta Venäjän kapitalisteja ja niiden "sosialistisia" kätyreitä vastaan.

Suuri Lokakuun vallankumous Venäjällä teki lopun kapitalistien vallasta siellä ja samalla myöskin kaikesta kansallisesta sorrosta. Se julisti kaikille entisen tsaarin valtakunnan kansoille täydellisen itsemääräämisoikeuden eikä vain sitä julistanut ja luvannut, vaan se antoi sen. Proletaarinen vallankumous lahjoitti myöskin Suomelle täydellisen riippumattomuuden siitä huolimatta, että Suomessa valta ei ollut työväen, vaan porvariston käsissä. Suomen riippumattomuuden muodollinen tunnustaminen tapahtui tosin vasta joulukuussa 1917 senvuoksi, että Svinhufvudin hallitus ei korskeudessaan aikaisemmin suvainnut kääntyä neuvostohallituksen puoleen odottaessaan sen kukistumista ja niiden vanhojen hyvien aikojen palaamista, jolloin Suomen kapitalistit suomalaisia työläisiä riistäessään voivat turvautua venäläiseen santarmiin.

Vasta sitten, kun Suomi oli saanut itsenäisyytensä lahjaksi Venäjän proletariaatilta, kun sen riippumattomuus oli saatu ilman, että Suomen lahtarien olisi tarvinnut vuodattaa tippaakaan vertansa ja haaskata hiukkastakaan ruutiaan "isänmaan alttarille", muuttuivat Suomen kapitalistit äkkiä hartaiksi isänmaallisiksi, rupesivat kuumeisella kiireellä valmistelemaan n.s. "vapaussotaa", tilasivat kiireen kaupalla kotiin Saksasta jääkärit, jotka siihen saakka valittivat kokonaan jääneensä unhoon.

Jokainen porvari ja jokainen ajatteleva työläinen tietää, että v. 1918 ei Suomen porvaristolla ollut kysymys minkäänlaisesta kansallisesta vapaussodasta, vaan yksinomaan taistelusta Suomen työtätekevää kansaa vastaan. Suomen kapitalistit, menetettyään ikuisiksi ajoiksi mahdollisuuden nojautua venäläisiin pistimiin taistelussaan Suomen työläisiä vastaan, olivat valmiit myymään Suomen itsenäisyyden Saksan keisareille, kunhan tämä vain auttoi heitä kukistamaan työväen vallankumouksen.

Kaikista näistä ilmeisistä tosiasioista huolimatta ei valkoisen Suomen historiankirjoittajilla riitä rohkeutta kutsua asioita omilla nimillään, sanoa luokkasotaa luokkasodaksi. Vasten parempaa tietoaan, epätoivon vimmalla, nimittävät he itsepäisesti

sitä vapaussodaksi, s.o. taisteluksi muka Suomen itsenäisyyden puolesta. Tällä epätoivoisella ja raukkamaisella historian vääristelyllä on vain yksi selitys: porvariston luokkapyyteet vaativat historian saastuttamista valheella. Suomen suurkapitalistit ja tilanherrat eivät voineet v. 1918 avoimesti ja rehellisesti tunnustaa käyvänsä sotaa Suomen työväenluokkaa vastaan. Heidän täytyi turvautua petokseen voidakseen mobilisoida Pohjanmaan talonpoikia lahtarikaarteihinsa.

Viimeisimpänä näytteenä siitä, miten Suomen kansalaissodan historiaa vääristellään Suomen porvariston luokkapyyteiden nimessä, on äskettäin ilmestynyt majuri Hannulan kirjoittama teos "Suomen vapaussodan historia". Se, että valkoisen valtion palkoissa oleva upseeri selittää Suomen kansan itsenäisyystaisteluksi porvariston lahtarikaartien päällekarkauksen Suomen työväenluokan kimppuun, se, että hän koettaa leimata proletaariset luokkataistelijat huligaaneiksi, roskaväeksi, "punaryssiksi" ja heidän johtajansa onnenonkijoiksi, oman edun ja rikkauden tavottelijoiksi, se, että hän laskee taistelujen jälkeen telotetut punakaartilaiset taisteluissa kaatuneiksi, että hän salaa sellaisia tosiasioita, joiden esillevetäminen on valkoisille epäedullista, kuuluu asiaan eikä siinä ole sinänsä mitään uutta. Mutta kaiken tämän lisäksi tämä uusi tähti Suomen historian taivaalla katsoo arvolleen sopivaksi kertoa kaikkea perää vailla olevia, tuulesta temmattuja satuja. Tällaisista saduista, joita Hannulan teos on täynnänsä, mainitsemme vain, että herra Hannulan uusimpien "tutkimusten" mukaan lättiläiset sotilaat, jotka ottivat osaa taisteluihin Mäntyharjun rintamalla, nauttivat kapitalistituloja, saaden kukin 100 markkaa palkkaa päivässä! Kaikista tämäntapaisista taruista huolimatta näyttää Hannula olevan sitä mieltä, että hänen historiansa pitäisi ottaa vakavalta kannalta.

Kaikki Suomen luokkasodan valkoiset historiankirjoittajat, Hannula niiden mukana, ovat kaikesta lörpöttelyhaluistaan ja monisanaisuudestaan huolimatta sangen vaiteliaita ja harvapuheisia silloin, kun heidän pitäisi kirjoittaa sellaisista taisteluista, joissa pienet punakaartilaisjoukot suurella menestyksellä taistelivat moninkertaisesti ylivoimaisia suomalaisia ja saksalaisia lahtarilaumoja vastaan.

Valkoiset sotahistorioitsijat eivät mitenkään saa luonnoltaan tunnustetuksi sellaista tosiasiaa, että Karjan aseman luona korkeintaan 500-miehinen punakaartilaisjoukko kaksi päivää piti puoliaan kokonaista saksalaista jääkäriprikaatia vastaan, jonka miesluku nousi ainakin 3.000:een. Mikäli he eivät voi kokonaan vaikenemalla sivuuttaa tätä taistelua, katsovat he olevansa pakotettuja kertomaan satuja punaisten suunnattomasta ylivoimasta selittäen näiden lukumäärän nousseen aina 8.000:een mieheen, t.s. valehtelevat lähes kaksikymmenkertaisesti.

Samantapaisia satuja levittelevät valkoiset historioitsijat Uudenkylän taistelusta, jossa tosiasiallisesti korkeintaan 600 mieheen nouseva punakaartilaisjoukko kaksipäiväisen taistelun jälkeen löi pakosalle koko Brandensteinin prikaadin, jonka lukumäärä nousi 3.000:een mieheen ja joka oli kerännyt avukseen sen lisäksi suomalaisia lahtareita. Mikäli valkoiset historioitsijat yleensä katsovat tarpeelliseksi mainita tästä taistelusta, täytyy heidän turvautua tuulesta temmattuun taruun punaisten moninkertaisesta ylivoimasta.

Tikun kanssa saa hakea valkoisten historioitsijoiden teoksista mainintaa Borgströmin tupakkatehtaan työläisnaisten urhoollisesta taistelusta saksalaista sotaväkeä vastaan, vaikka on yleisesti tunnettua, kuinka perinpohjaisesti Saksan laivaston järeät tykit tuhosivat tupakkatehtaan rakennuksen ennenkuin saivat murretuksi sitä puolustavien työläisnaisten vastarinnan.

Porvariston historiankirjoittajat tahtovat vaikenemalla salata nämä ja monet muut samanlaiset taistelut yksinomaan sen vuoksi, että totuus niistä olisi sytyttävänä, rohkaisevana esimerkkinä Suomen työläisille tulevien taisteluiden varalle. Nämä taistelut osoittivat, että työväenluokalla ei ole voittamattomia vihollisia.

Kirjoitettu historia on tosiaankin ollut valheen taudin saastuttama niin kauan kuin se on ollut riistäjäluokkien hännässä kulkevien historiankirjoittajain yksinoikeutena. Porvaristo, kuolemaan tuomittu luokka, ei uskalla katsoa historiallista totuutta suo-

raan silmiin. Vasta työväenluokan edustajat voivat kirjoittaa valheettoman historian. Heidän ei tarvitse pelätä puhua luokkasodasta, sillä vain luokkasodan kautta kulkee tie ihmiskunnan vapautumiseen siitä umpikujasta, mihin sen on syössyt kapitalistinen järjestelmä. Heidän ei tarvitse kertoa työläisille eikä muille työtätekeville tuulesta temmattuja satuja, sillä valheesta ja petoksesta työläisten luokkataistelulle ei olisi mitään hyötyä, vaan pelkkää vahinkoa. Heidän ei tarvitse salata tappioitaan, sillä niistä he oppivat voittamaan.

T. L.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко

„Kirja" № 23 Jätetty: kirjapainoon 13/II kirj. painettavaksi 21/II—34
Ленгорлит № 4584. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. ф.б. 62 x 88. Тираж 1950 экз. Заказ № 454

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1934